

เมื่อยทรงโจร

ผู้แต่ง: cosmos

ปก: beli

พิสูจน์อักษร: Neko

จัดทำครั้งที่ 1: พฤศจิกายน 2564

เผยแพร่และจัดจำหน่าย: สำนักพิมพ์นายละมุน

ติดต่อสำนักพิมพ์: novelkingdompartltd@gmail.com,

<https://www.facebook.com/nailamunpublisher/>

“สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๕๘)”

คำโปรย

เข่าว่ากันว่าคนเราเวลามีความรักมักจะยอมทำทุกอย่างให้อีกคนนั้น
สนใจ...ที่ผ่านมาคนอย่างพีชค นักเลงวิศวะโยธาปีสามไม่เคยเชื่อเลยสักครั้ง
จนได้มาเจอกับตัวเอง

“พี่ชอบเรา”

“ฮะ...ชอบผม?”

“อือ...เป็นแฟนกันนะ”

“โน พี่โน ผมไม่อย่ากมีแฟนเป็นนักเลง”

“พี่เลิกได้ พี่ยอมทำทุกอย่างเพื่อเรา ขอแค่โซต้องการ”

“ทุกอย่าง?...จั้นพี่จะยอมเป็นเมียผมไหมละ?”

เขาดัวเล็ก...เขาน่ารัก...เขาบอบบาง...เขาเป็นโอเมก้า...และเป็นผัว
พีชค...

บทนำ

“พี่ชอบเรา” ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ราวกับหมียักษ์บุกมาสารภาพรักเขาต่อหน้าบรรดาเพื่อน ๆ โอเมก้า คนถูกสารภาพรักทำหน้าเหวอพอ ๆ กันกับเพื่อน ไม่ใช่แค่เหวอ เพื่อนอีกสองคนยังหลบด้านหลังเขา เพราะพี่แกหน้าตาอย่างเหี้ยม ไว้นวดไว้นวดครา ผมยารุงรัง และที่สำคัญตัวอย่างล้ำ ถ้าเปรียบความสูง ผู้ชายคนนี้ไททันชัด ๆ

“ฮะ...ชอบผม?” เขาชี้หน้าตัวเอง พอเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าตอบ เขาถึงกับขมลูกขนพอง เพราะใคร ๆ ก็รู้จักดีมีศักดิ์พี่แกว่าเป็นนักเลง

“อ้อ...เป็นแฟนกันนะ” พี่แกขอเขาเป็นแฟนพร้อมส่งสายตาให้เพื่อนเขาถอยไปเพราะต้องการความเป็นส่วนตัว ตอนแรกพวกมันจะไม่ไปแต่โซพยักหน้าว่าอยู่ได้ เพื่อนทั้งสองคนจึงยอมถอยแต่โดยดี

“พี่ ผมว่าพี่ไปหาคนอื่นเถอะ” โซแอลยิ้มเจื่อน ๆ คล้ายปฏิเสธทางอ้อม เขาไม่คาดคิดเลยว่าจะมาเจอนักเลงจิบ

“เราน่ะดีแล้ว เราคือรักแรกพบของพี่”

อื้อหือหวานเลี่ยน เลี่ยนมาก มุกจิบเซยมาก

“โน พี่โน ผมไม่อยากมีแฟนเป็นนักเลง” โซยกมือโบกไปมา วันไหน
เกิดทำอะไรไม่ดี เขาจะโดนกระต๊อบตายไหมเอาจริง ๆ

“พี่เลิกได้ พี่ยอมทำทุกอย่างเพื่อเรา ขอแค่โซต้องการ” เหมือนอีกคน
จะไม่ยอมเลิกราง่าย ๆ ทั้งที่น่าจะรู้ว่าเขาปฏิเสธแบบโด้ง ๆ ยังจะมาตี้อยู่ได้

“...” คิ้วเรียวขมวดมุ่นครุ่นคิดพยายามหาข้ออ้างให้อีกฝ่ายตัดใจ
ก่อนจะคลี่ยิ้มกว้างออกมาเมื่อนึกอะไรเด็ด ๆ ได้

“เมื่อกี้พี่บอกยอมทุกอย่าง”

“ใช่ น้องอยากได้อะไรล่ะพี่จะทำให้” อีกฝ่ายพยักหน้าหงึกหงัก
ย้าในคำตอบ

“ทุกอย่าง? งั้นพี่จะยอมเป็นเมียผมไหมล่ะ?” โซแอลพูดออกไป
โด้ง ๆ ยิ้มกริ่มในใจเพราะยังงั๊วอัลฟ่าแบบพี่โซคไม่มีทางลดตัวลงมาให้
โอเมก้าชั้นล่างแบบเขาคดแน่!

“...”

“ทีพี่มาจีบผมเพราะพี่แค่อยากนอนด้วย ให้ผมเป็นเบี้ยล่างพี่ ไม่มี
ทางจะมาจริงจังกับโอเมก้าชั้นล่างแบบนี้ แต่ถ้าพี่จริงจัง พี่ก็ยอมให้ผมกด
ไหม ถ้าพี่ชอบผมมาก”

“ยอมได้ไหม?” โซอี้ม้มปากเมื่อเห็นโซคนั้นลั้งเล แววดาคมคือ
หวั่นไหวแบบเห็นได้ชัด

แค่นี้ก็เรียบร้อย...

“...!” ดวงตาคมเบิกกว้าง ลมหายใจสะดุดก็กพอได้ยินข้อเสนอ
เหลือเชื่อ พอมองสบตาอีกคนพบว่าแววตาโซนั้นดูมีความสุข คงคิดว่าเขา
ไม่มีทางยอมอยู่ “ล่าง” โซคสุดลมหายใจเข้าลึก พรุลมหายใจแรง ๆ อ้าปาก
ตอบสวนด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ถ้าน้องต้องการ ก็ได้ พี่จะเป็นเมียให้น้องเอง”

พรีดด!

พอพูดจบน้ำลายพุ่งออกจากปากโซทันที ใบหน้าสวยซีดทึบ
เพราะคาดไม่ถึงด้วยซ้ำ ได้แต่กรีดร้องในใจ

ห่า เกิดมากูยังไม่เคยได้เย็บใครสักครั้ง เวรละ!!! กูเสียบเป็นที่ไหน

ตอนที่ 1

“พะ... พวกพี่ขอโทษเราด่วนนะครับน้องการันต์” วันนี้จัดว่าน่าจะเป็นวันช่วยสำหรับโชค นักเลงวิศวะโยธาที่ต้องมานั่งคุกเข้าขอโทษรุ่นน้อง

“ฮะ!” อีกคนทำสีหน้างุนงงอย่างเห็นได้ชัดเจน ก็ไม่แปลก ตอนเช้าเขาไปหาเรื่องรุ่นน้อง ตอนนี้อยู่คุกเข้าขอโทษ

คราวนี้พวกเขาพลาดเองที่ไปหาเรื่องผิดคน

“จากนี้พวกพี่จะไม่ยุ่งวายเป็นเราอีกแล้ว เพราะงั้นยกโทษให้พวกพี่” ไ้ฮ้อนเพื่อนสนิทมันออกตัวพูดแทนเขา สีหน้าพวกเรต่างหวาด ๆ กับภavn้องเห็นที่บุกมาหาเรื่องเนื่องจากแก๊งเขาทำให้การันต์เจ็บตัว

“เอาเถอะครับ ขอโทษแล้วก็จบกันไป” การันต์โบกมือไล่พวกรุ่นพี่ตัดบท ทั้งหมดจึงสลายตัวแยกย้ายกันไป

“ไอ้โชคมีงูดูปากกูดิแตกไหม?”

“ไม่เหลืออะ” เจ้าของชื้อตอบเพื่อนตน ทั้งที่ตัวเองยังเอามือกุมท้องด้วยความจุก

“อู๋ น้องเห็นหมัดหนักชิบหาย” เสียงบ่นโอดโอยจากแก๊งหนุ่มอัลฟ่า หลังจากพวกเขาไปหาเรื่องรุ่นน้องปีสอง ตอนแรกก็จบบันด้วยดี และโดนติดทัณฑ์บนเอาไว้ ซึ่งเขานั้นเขม่นหมายมั่นเอาไว้ว่าจะค่อยหาทางเล่นงานมันอีกที ทว่าดันโดนน้องเห็นดาวเด่นนางฟ้าของมหาลัยอัดจนน่วม ทั้งความกดดันและพลังกำลังอัลฟ่าแบบเหนือกว่าพวกเขาทั้งปวง

“ไม่อยากเชื่อ น้องเห็นโหดชิบ โอเมก้าจริง ๆ เหรอวะสวยดู!” หนึ่งในแก๊งโอดขึ้นมา เนื้อตัวสะบักสะบอมระดับนี้ พวกเราไปหาเรื่องรุ่นน้องสาเหตุหนึ่งคืออิจฉาน้องมันมีคนสวยคนน่ารักมารุมล้อม แต่ผลคือโดนเอาคืนเป็นสองเท่า

“จากนี้คงต้องเลิกยุ่งกับไอ้เด็กการ์ตูนนั่นแล้ว ไม่ไหวแพนมันดู”

“เออ ช่างเถอะ กูก็ได้ชอบอะไรน้องเห็นขนาดนั้นแค่นั้นใส่” โชคพูดออกมาหน้า ๆ หยิบมวนบุหรี่ขึ้นจุดสูบ สองมือเสยผมด้านหน้าที่ยาวปรกใบหน้าเข้ม ๆ

“ไม่คิดเลยว่าจะต้องไปนั่งคุกเข่าขอโทษเด็กมัน”

“กูยังรับไม่ได้เหมือนกัน” โชคทำหน้าบูเลี่ยน ๆ นึกสภาพตอนที่ไปขอโทษรุ่นน้องแล้วมันชวนเสียหน้า แต่จะทำได้ ขึ้นไม่ไปไอน้องเห็นกระต๊อบเขาไม่ยั้งแน่ แม้รูปร่างเขาจะสูงใหญ่กว่าสู้เห็นไม่ได้

ไอ้ที่เขาว่ารูปร่างไม่มีผลต่อการทำดีทำต่อยดูท่าจะจริง

เขาว่าตัวเขาแข็งแรงสมเป็นอัลฟา กลับสู้อีกฝ่ายที่เป็นโอเมก้าไม่ได้

.

.

.

“โดดเรียนไปหาเหล่าเด็กกันใหม่” เสียงเพื่อนทักขึ้นพร้อม วาดแขนกอดคอโชค หลังจากพวกเขาเพิ่งจะหายจากอาการเข้าไปทั้งตัว พอหายก็อยากเหล้ากันทันที

“กูยังงี้ก็ได้” โชคตอบไปไม่ใส่ใจนักเพราะเขาไม่เรื่องมาก พอตกลง กันได้ กลุ่มเพื่อนพากันเฮลั่นตลอดทางเดิน ชนิดที่ชาวบ้านนั้นหลบกัน จ้าละหวั่น ทั้งที่เพิ่งเดินออกมาได้แค่ด้านหน้ามหาลัย

ไม่น่าแปลกที่คนจะกลัวเพราะพวกเราน้ำตาค่อนข้างดูดุร้าย ไอ้ เพื่อนเขาไม่เท่าไร สำหรับโชคเป็นผู้ชายค่อนข้างทรงโจรยิ่งเพิ่มความน่า กลัวระดับนี้ อาจเพราะเขาไว้หนวดและตัวค่อนข้างล่ำบึก แค่มองเด็กรัง ร้องไห้ หมาเห็นร้องเอง

“เออไอ้โชค กูอยากถามมึงนานละ ไม่คิดอยากจะตัดผมโกน
หมวดมั้งเหวอะ หน้าตามึงก็ไม่ได้แยแต่ทำตัวเซอร์จิบหาย” ไอ้ฮอนมันหัก
คนฟังเล็กคิ้วเล็กน้อยก่อนจะส่ายหน้า

“ขี้เกียจวะ ผมมัดเอาก็ไม่เกะกะแล้ว”

“อย่างน้อยโกนหมวดบ้างก็ได้นะมึง ชาวบ้านเขาจะคิดว่ามึงเป็นโจร
มากกว่าเด็กมหาลัย”

“ช่างแม่งดิ กูแค่ห่วยไม่ได้ให้เงินกูแตก” เขาค้อนใส่เพื่อนตาเขียว
ไอ้ฮอนยกมือยิ้มแหยๆ รู้ตัวว่าตนพูดไม่เข้าหู

“เออกูไม่ยุ่งแล้ว ไปแตกเหล่าเถอะอย่าเครียด”

“เฮ้ยมึง ทำไมต้นมะม่วงมันสิ้นใจจนแบบนั้นวะ?” เพื่อนในกลุ่ม
พูดขึ้น ยกมือชี้ต้นมะม่วงตรงข้างกำแพงร่วมหาลัยซึ่งมีลูกมะม่วงเต็มต้น

“ไหนวะ?” โชคเดินนำหน้าเพื่อนก่อนจะเงยหน้ามองต้นมะม่วง
ต้นใหญ่

“โซแอล กูว่ามึงลงมาเหอะกูเสียวฉิบหาย” เสียงโวยวายจากคนด้านล่างเรียกเพื่อนตนซึ่งนึกห้าวอยากแถมมะม่วงของมหาลัย พอมันนึกได้ก็รีบปีนป่ายขึ้นไปแบบไม่คิดท่าเหวอะไร ทั้งที่มันนะเป็นโอเมก้าแท้ ๆ

“พวกมึงโวยวายไปได้ แค่นี้เอง ไม่เป็นไรหรอกน่า เอ้า!” โซหันไปบอกเพื่อนพร้อมเด็ดลูกมะม่วงโยนให้เพื่อนรับ

“พอแล้วมึง สองลูกก็แดกอิ่มแล้ว”

“ขออีกลูกน่า ลูกนี้กำลังจะเหลืองน่ากิน” โซจับกิ่งไม้ ค่อย ๆ ขยับตัวไปหามะม่วงลูกใหญ่ มือเรียวยาวเอื้อมคว่ำจะเด็ดมะม่วง

“อื๊บ อีกนิด!” โซกลั่นใจหยิบมะม่วง และสืมตัวปล่อยมือที่จับกิ่งไม้ ออกคว่ำลูกมะม่วงมาจนได้

“เย่ ได้แล้วว้อย...!”

“ไอโซมือมึง!!!” เพื่อนโซแอลร้องลั่นเพราะเจ้าตัวยืนโซ้วมะม่วงเลย สืมว่าตนไม่มีอะไรยึดเกาะ

“อะไรวะ?” โซทำหน้าง ๆ ก่อนจะนึกขึ้นได้แต่มันไม่ทันเสียแล้ว...

พีบ!

“หยา!” หนุ่มหน้าสวยร้องลั่นเนื่องจากตนนั้นลื่นพลัดตกจาก
ต้นมะม่วง ในใจคิดว่ายังไงตนก็คงไม่รอดชี้แจงแก่ เขาหลับตาปี๋ทั้งที่ในมือ
ถือลูกมะม่วงแน่น (?)

หมีบ!

“หือ...?” คนตัวเล็กค่อย ๆ ปรี้อตาขึ้นมองเนื่องจากไม่รู้สีกเจ็บ
แม้แต่หน่อย ภาพแรกที่ปรากฏขึ้นในดวงตาคู่สวยคือชายหนุ่มหน้าเหลี่ยมราวกับ
โจรมองเขาด้วยสายตาดิ้นตะลึง โซแอลหันซ้ายขวามองตัวเองที่ลอยเหนือ
พื้น เขาถูกอีกคนอุ้มในท่าเจ้าสาวนั่นเอง

“เป็นอะไรรีเปล่า” เสียงทุ้มถามเขาด้วยน้ำเสียงนิ่ง ๆ คำพูดดู
ธรรมดาว่ามันเหมือนพร้อมเชือดยังไงไม่รู้ เดียวนะขอใช้สมองประมวลผล
แป๊บ

ผมยารู้งรัง...หน้าเหลี่ยม...ไว่หนวดไว่เครา...แถมทรงโจรมากแบบนี้
มีแค่คนเดียวในรั้วมหาลัย

ฟิโซค นักเลงวิศวะโยธาปี 3!

ฉิบหาย!

“เหวอ...ผมขอโทษครับพี่” โซแอลรีบดีดตัวลงจากอ้อมแขนคนอายุมากกว่า เขายกมือไหว้ปลก ๆ ก่อนจะยัดลูกมะม่วงใส่มือโซค

“กินให้อร่อยนะพี่ พริกเกลือหาเอา แหะ ๆ” คนน้องยิ้มแห้ง ร่างผอมเพรียวรีบจ้ำขาวิ่งหนีโซคแบบไม่คิดชีวิต เกิดอาการชนลูกขนปองหวาดกลัวอย่างหนักในชีวิต โซแอลดันตกจากต้นมะม่วงหล่นใส่อ้อมแขนน้อง

หวังว่าพี่เขาจะจำกูไม่ได้นะ...

“อยู่ดี ๆ ก็ได้มะม่วงฟรีวะ ฮ่า ๆ” เพื่อนสนิทโซควางมือบนไหล่หันามองลูกมะม่วงที่มือเพื่อนตน

“จะว่าไปคนเมื่อกี้สวยและน่ารักดินะมึง” ฮอนพูดไปเรื่อยพร้อมฉกลูกมะม่วงในมือโซค ในขณะที่หนุ่มอัลฟ่ายืนนิ่ง ภาพใบหน้าน่ารักที่อยู่ในอ้อมแขนตนยังคงติดตา กลิ่นหอมอ่อน ๆ ราวกับแป้งเด็กชวนให้หลงไหลเป็นโอเมก้าที่ดูวิเศษกว่าคนอื่น ๆ

ตึกตัก...

หัวใจโซคสันไหวแบบที่ไม่ได้เกิดขึ้นมานาน กับน้องเห็นยังไม่
หวั่นไหวขนาดนี้ ไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อ นี่สินะที่เรียกว่าปึงแรกพบ

นางฟ้าของโซค

“ห่าโซค มึงเป็นโรเนีย!” ฮอนสะกิดเพื่อนอีก ๆ ซึ่งตอนนี้เอาแต่ยืน
เหม่อมองไปไหนไม่รู้ของมัน

“มึง...” โซคค่อย ๆ หันหน้ามามองเพื่อน

“ว่า?” ฮอนตะแคงหูรอฟังว่าอีกคนจะพูดอะไร

“กูปึงน้องเขาอะ”

“ฮะ! ฮะ!” แก๊งอัลฟ่าต่างพากันอ้าปากหวอกับคำสารภาพของ
ลูกพี่

“นางฟ้าชัด ๆ กูใจเต้นเลย” โซคว่าด้วยสายตาเคลิบเคลิ้ม ราวกับ
คนเมากัญชา

“พูดเป็นเล่น เจอกันแค่แวบเดียวนี่นะ”

“อือ”

“ตายละ เพื่อนกูมีรักแรกพบเว้ย ตาย ๆ จะเข้าสมาคมพ่อบ้านปะวะ” บรรดาเพื่อนเวรพากันร้องเสียงครวญครางชวนให้โซครู้สึกคันตีนยิบ ๆ เขาจึงจัดการยกขาถีบหลังพวกมันเรียงตัว

“หยุดหอนแล้วมึงต้องช่วยกูสืบด้วยว่าน้องคนนั้นเรียนคณะไหน” โซคชี้นิ้วสั่งเพื่อน สีหน้าคือจริงจังไม่มีการล้อเล่นแต่อย่างใด

“โอเคครับลูกพี่ ต่อให้ต้องพลิกแผ่นดินกูก็จะตามหาครับผม” ไอ้ฮอนออกนอกหน้านอกตาชั้นอาสามันจะแอบขำก็ตาม

เขาเองยังไม่อยากเชื่อตัวเองว่าจะตกหลุมรักเพียงแค่สบตาแวบเดียว

หลายวันต่อมา...

“อะมึง กูได้เรื่องจากสายมาละ” ไอ้ฮอนมันยื่นโทรศัพท์ของมันส่งใส่มือเขาซึ่งเป็นรูปของนางฟ้านั่นเอง

“ไหนดึงหลามาเลย” เขายิ้มมุมปากรู้สึกมีความสุขยิ่งกว่าที่เคยถูกหวยดวงตาคมวาววับประดุจเสือร้ายเจอเหยื่อ

“น้องคนนี่ชื่อโซแอล เรียนคอมพิวเตอร์กิจปี 1 นะ น้องก็เนื้อหอมพอตัวอยู่ อัลฟารุมจีบแต่เจ้าตัวไม่เคยรับใครเป็นแฟน ‘โสตสนิท’” ฮอนลากเสียงเน้นคำทำให้เพื่อนตนได้ยินพร้อมเอื้อมมือดึงผมหางม้าโซคมาดมเล่น พอได้ยินคำว่าโสตสนิทเท่านั้นแหละ เพื่อนทรงโจรยิ่งยิ้มกว้างไปอีก

“พาไปดูตึกคอมพิวเตอร์กิจหน่อย”

“โห เอาเลยเหรออ เริ่มเลยเหรอมึงครับ” ไอ้ฮอนเอามือทาบอก

“อย่าลืลจะพาไปไหม?” โซคถามเสียงเข้ม

“หุวว พาไปสิครับเพื่อนใจเย็นนิดนึง”

“เร็ว ๆ กูอยากเจอ”

“วืวว เพื่อนกูเครื่องร้อนเว้ย จัดไปเพื่อนรัก” ฮอนรีบคว้าคอเพื่อนกอดลากเพื่อนพาไปหาแม่นางฟ้าของโซค ขนาดยังไม่ได้เป็นแฟนยังแทบจะคลั่งรัก ถ้าคบกันไอ้โซคแม่งคงยิ่งกว่าคลั่งรัก

.

.

.

“นั่นไงน้องโซแอล” ไอ้ฮอนมันชี้นิ้วตรงไปที่น้องโซนั่งกับกลุ่มเพื่อน ๆ ใบหน้าเข้มหลุดยิ้มออกมากับใบหน้าน่ารักเปรียบเสมือนนางฟ้า และต้องหุบปากลงหน้าตึง

“...!” คิ้วหนาขมวดมุ่นเมื่อตอนนั้นได้มาเยือนโรงอาหารของตึกคอมพิวเตอร์จิจ ดันมาเจอภาพที่ค่อนข้างจะขัดใจ เพราะตอนนี้นางฟ้าของเขาถูกผู้ชายซึ่งน่าจะเป็นรุ่นพี่ยื้อแขนโดยมีเพื่อนโอเมก้าอีกสองช่วยดึงตัวเพื่อน โวยวายลั่นโรงอาหาร

“นี่พี่จะม่าวแหวะไรกับเพื่อนผมวะ”

“เออ ไอ้โซมันไม่ชอบยังจะเข้ามายุ่มย่ามอะ”

“พวกนายสองคนเจียบไปเลยนี่มันเรื่องของพวกเรา!” รุ่นพี่ตวาดวักใส่เพื่อนโซ มือหนาตึงแขนอีกคนแน่นไม่ยอมปล่อย

“พี่ปล่อยผม..” โซแอลพยายามขัดขึ้นเต็มที่ สีหน้าบ่งบอกชัดว่าไม่พอใจ

“ไม่ปล่อยจนกว่าเราจะให้คำตอบพี่”

“คำตอบอะไร?” คนตัวเล็กถามสีหน้าเหวี่ยงสุด ๆ

“ยอมเป็นแฟนพี่...”

“ผมไม่ได้คิดอะไรกับพี่แบบนั้น ปล่อย” โซแอลตอกย้ำอีกฝ่าย
ยังสร้างความไม่พอใจ

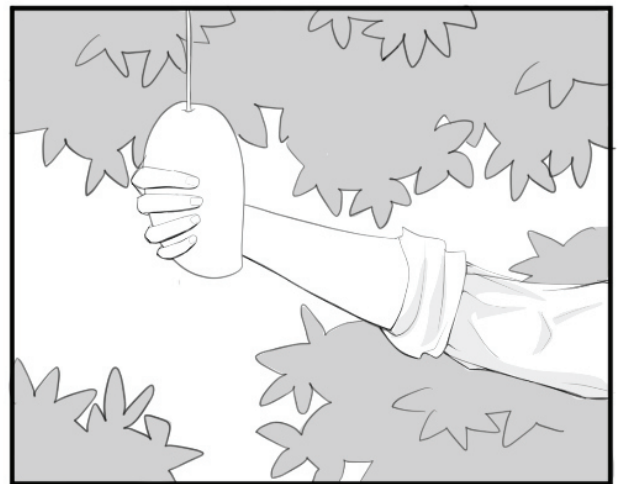
“จึ้นพี่จะทำให้เราคิดเอง” รุ้นพี่แสบะยิ้มเหี้ยมตั้งท่าจะดึงโซแอล
มาจูบ คนถูกคุกคามรีบหันหน้าหนีด้วยความหวาดระแวง

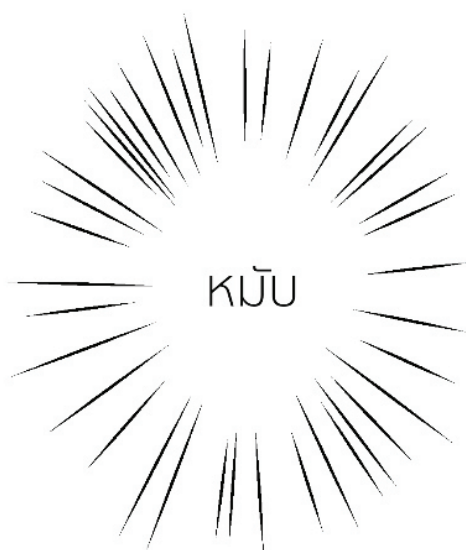
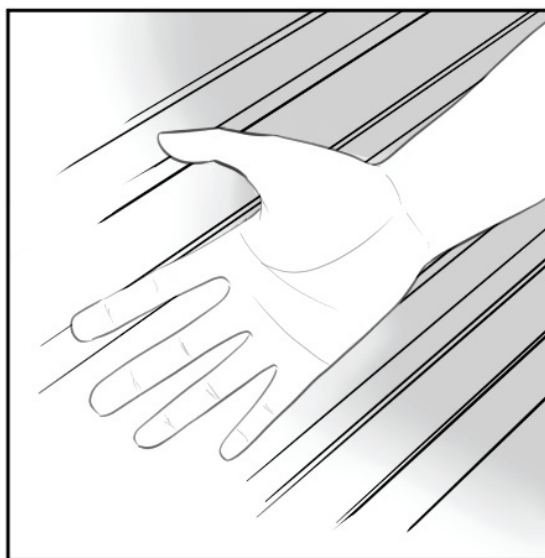
“ดูท่าจะมีเรื่องว่ะ...เอ้าเฮ้ย!” ฮอนหันไปมองเพื่อนปรากฏว่าไม่เจอตั
รู้สึกตัวอีกที มันไปยืนเป็นหมียักษ์อยู่ข้างหลังรุ้นพี่ต่างคนเสียแล้ว

โครม!

โซคดึงตัวเข้าหาคนที่มาอแวกับนางฟ้าของตนทันที ไวกว่า
ความคิด ตื่นเขาพุ่งนำหน้าถีบหลังรุ้นพี่เรียบร้อยจนมันเซหน้าทึ่มกลาง
โรงอาหาร ก่อนจะเอื้อมมือดึงคอเสื้อโซแอลออกมา หิ้วคนตัวเล็กจนลอย
ไม่ต่างจากหมากระเป๋าสายตาคมจ้องอีกฝ่ายฟาดฟันแบบเอาเรื่องสุด ๆ

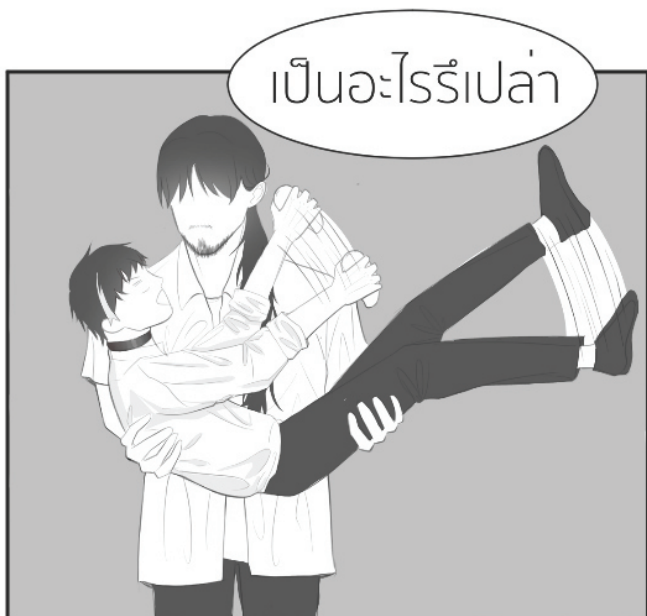
“มึงจะทำอะไรนางฟ้าของกู!”

ตอนที่ 2

น้ำเสียงดู ๆ ตวาดกร้าวดังสนั่นโรงอาหาร คนที่ผ่านไปมาพากันสะดุ้งโหยงขนลุกขนชัน และโชคก่อนข้างจะเป็นคนดังในทางไม่ดี ไม่ยากเลยที่จะกลายเป็นจุดเด่น อาจจะมีบ้างบางส่วนที่ไม่รู้จัก

เช่นไอรุ่นพี่ต่างคณะนี้

“โ๊ยย! ไ้เวอร์นี้ใคร ผัวน้องหรือ?” คนถูกถีบหันหน้ามองโชคกับโชแอล ปนผงะเล็กน้อยกับใบหนาราวกับโจรของโชค เช่นเดียวกับโชแอลที่อ้าปากค้างคาดไม่ถึงว่าจะได้เจอผู้ชายคนนี้อีก ทั้งที่อยู่คนละคณะแท้ ๆ

เดี๋ยวนะ เมื่อกี้บอกว่าผัวเขาหรือ? เดียวครับไ้บ้า เขายังซิง!

“เฮ้ย จะบ้า...” โชกำลังจะปฏิเสธว่าเขนเขาดันถูกโชคดึงเอาไว้

หมับ!

“น้องโซมานี่!” โซคดึงแขนเรียวให้หมุนหน้าเข้าหาตัว มือหนากดหัวอีกฝ่ายเข้าแผงอกแน่น ๆ ก่อนจะปล่อยรังสีอัลฟาข่มขู่คนที่มาอวดแวดกับนางฟ้าของตน นาทีนี้ต้องคุ้มครองโซแอลให้ถึงที่สุด

ปึก!

“อุ๊บ!” ใบหน้าสวยครางอุ๊อึในลำคอเพราะตอนนี้อยู่ในอ้อมกอดพี่โซค หน้าของเขาจมมิดอกหุ่นพีร่างหมี สองมือที่ยึดเกาะหน้าอกผ่านเสื้อซิปมันช่างเป็นความรู้สึกที่โคตรจะเต็มไม้เต็มมือ มือเรียวสวยเพลอบีบเบา ๆ ความนุ่มแปลก ๆ จนทำเอาเจ้าตัวเหวอ

ห่า นมใหญ่อะ! กล้ามอกแน่นมาก เบิ้ม ๆ เลย

เดี๋ยว ๆ ๆ นี่เขาคิดบ้าอะไรอยู่วะ

“ออกไป” โซคสั่งหุ่นพีร่าต่างคณะน้ำเสียงดุตัน รังสีกดดันมาคุแรงขึ้นข่มอีกฝ่าย ร่างสูงตั้งท่าจะไปเอาเรื่อง รุ่นพีร่าต่างคณะพอเห็นท่าทีพร้อมจะฆ่าตนก็กลัวจนหัวหดรีบลุกวิ่งหนีวิ่งโซเซหายไปในกลุ่มฝูงชน

“เราเจ็บตรงไหนรีเปล่า” โซรีบดิ่งตัวนุ่มโอเมก้าหน้าสวย สายตาคมสำรวจตามร่างกายโซ คนตัวเล็กบิดแขนตัวเองออกจากมือโซค ถอยหลังหนีไปหาเพื่อน

“โซแอล มึงไม่เป็นไรนะ” เพื่อนสนิทดึงเพื่อนมากอดด้วยความเป็นห่วง โซคก้าวขามายืนตรงหน้าโซแอลสีหน้าฉายชัดว่าห่วงคนตัวเล็ก

“เราโอเคนะ” เขาถามย้ำอีกฝ่าย โซแอลพยักหน้าหงิกหงัก เว้นระยะห่างจากโซคเล็กน้อย

“ผมโอเค เอ่อ...ขอบคุณมากครับ” โซรีบดิ่งแขนเพื่อน ๆ ให้เดินออกมา ทำไมดวงเขาถึงได้มาเจอกับพีโซคคนโหดได้วะเนี่ย

“พีโซคทำไมถึงโผล่มาขณะนี้ได้วะ” ไอ้เหนื่อเหลือบมองคนด้านหลังเล็กน้อยและหันกลับแบบเดิม

“นั่นสิ แถมยังตะโกนว่ามึงเป็นนางฟ้าของเขาอีกด้วย” ไอ้เพย์สำหรับ โซแอลคิ้วขมวดมุ่นเพราะเขาเองก็ข้องใจไม่ต่างจากพวกมัน

“มึง ภู่วาพีโซคมองมึงแปลก ๆ ชอบมึงปะวะ” เพื่อนสนิททักท้วงขึ้น โซสสะดุ้งโหยงกะพริบตาปริบ ๆ

“มะ ไม่หรอก พวกมึงคิดมาก”

ใช่...คิดมาก คงไม่ได้อะไรกับเขาหรอกน่า

ยิ่งได้มองก็ยิ่งชอบจนไม่อาจซ่อนตาหลังไหลนางฟ้าของตนได้ โซแอลดูตัวเล็กน่ารัก น่าทะนุถนอม ในทุก ๆ วันโซคจะมาแอบดูโซแอลบ้าง แต่ไม่ค่อยเหมือนจะแอบดูเท่าไรเพราะเขาตัวใหญ่มันจึงดูสะดุดสายตาคนอื่น ๆ บางวันก็ฝากใช้รูน้องคนอื่นเอาขนมไปให้ คอยเดินตามห่าง ๆ เพื่อเป็นบอดีการ์ด เกรงว่าจะมีใครมาอแวร์คิดไม่ดีกับโซแอล

พอได้มองในทุก ๆ วันเขายิ่งหลงมากขึ้น โซแอลเป็นคนใจดี ชอบช่วยเหลือคนอื่นทั้งที่ตัวเองตัวเล็ก เป็นคนที่ยิ้มที่แทบละลายใจคนมอง ไหนจะภาพก่อนหน้านั้นที่โซเคยลงไปช่วยแมวที่ตกในท่อระบายน้ำ ไปช่วยโดยไม่สนใจว่าตัวเองจะสกปรก

ให้ตาย ยิ่งได้รู้จักเขายิ่งอยากคบอีกคนในฐานะแฟน

และเป็นวันนี้ที่เขาคิดว่าจะขอโซแอลเป็นแฟน

“มึง มาอีกแล้ววะ” เสียงเพื่อนโซแอลสะกิดแขนเรียกเพื่อนตนเมื่อเห็นโซคเดินดิ่งมาหา ก่อนหน้านั้นคือมาเฝ้าบ้างไรบ้าง แต่ไม่ได้ดิ่งมาแบบนี้

“นี่พี่มีปัญหาอะไรกับผมหรือครับ” โซแอลเอ็ดหนุ่มอัลฟาที่ช่วงนี้เที่ยวมาเที่ยวไป มาให้เขาเห็นตลอดจนเด็กในคณะเดียวกันกลัวพี่แกหมดแล้ว

“เชี่ยโซ นั้่นักเลงนะมึง” เพื่อนเขาซุบซิบพลางดึงตัวเขาให้ออกห่าง เขาเองก็ไม่ได้อยากยุ่งเกี่ยวแต่พี่มันมาอวดเขาตลอดเลย

อย่าบอกนะ...

“พี่ยามาหาเรื่องผมเลยผมสู้ไม่ไหว” โซแอลบอกเสียงสั่น ก่อนจะพยักหน้าชวนเพื่อนพากันหนีผู้ชายคนนี้

“เดี๋ยว น้องโซอย่าเพิ่งไป!” หนุ่มอัลฟาตะโกนเรียกโซแอลพร้อมวิ่งไล่ตาม ท่าทางพี่แกแม่งวิ่งตามไม่ต่างจากโจรวิงราวชัด ๆ

“หยา!” ทั้งสามหน่อร้องเสียงหลง จู๋ ๆ พี่แกก็บุกเข้าหาอย่างหนักหน่วง แต่ก็นะ โอเมก้ามันจะไปสู้พลังกำลังของอัลฟาได้ไง แพ้ตั้งแต่

ชาติกำเนิด นั้นแหละ เขาถูกตักหน้าเรียบร้อย พี่แกคนเดียวบังโอเมก้าสามคน
เกือบมิด (?) ยิ่งใหญ่ดุจยักษ์วัดแจ้งยืนถือกระบอง

“พี่โชค พวกผมขอทางด้วยครับ” เพื่อนสนิทเขาทำท่าใจดีสั่เสื่อ
ขอทางทั้งที่ตัวเองนั้นขาสั่น

“วันนี้พี่อยากคุยกับโชแอลอย่างจริงจัง” พี่โชคยืนนิ่งไม่ขยับตัว
ไปไหนราวกับว่าถ้าไม่เคลียร์ มึงอย่าหวังว่าจะรอดไปได้

“พี่จะคุยอะไร” โชละล่าละลักถามลั่นรัว ค้นหาคำตอบจากอีกฝ่าย

“พี่ชอบเรา” ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ราวกับหมียักษ์บุกมาสารภาพรัก
เขาต่อหน้าบรรดาเพื่อน ๆ โอเมก้า คนถูกสารภาพรักทำหน้าเหวอพอ ๆ กัน
กับเพื่อน ไม่ใช่แค่เหวอ เพื่อนอีกสองคนยังหลบด้านหลังเขา เพราะพี่แก
หน้าตาอย่างเหี้ยม ไว้หนวดไว้เครา ผมยาวรุงรัง และที่สำคัญตัวอย่างล้ำ
ถ้าเปรียบความสูง ผู้ชายคนนี้ไททันชัด ๆ

“ฮะ...ชอบผม?” เขาชี้หน้าตัวเอง พอเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าตอบเขา
ถึงกับขนลุกขนพอง เพราะใคร ๆ ก็รู้กิตติมศักดิ์พี่แกว่าเป็นนักเลง

“อือ...เป็นแฟนกันนะ” พี่แกขอเขาเป็นแฟนพร้อมส่งสายตาให้
เพื่อนเขาถอยไปเพราะต้องการความเป็นส่วนตัว ตอนแรกพวกมันจะไม่ไป
แต่โชพยักหน้าว่าอยู่ได้ เพื่อนทั้งสองคนจึงยอมถอยแต่โดยดี

“พี่ ผมว่าพี่ไปหาคนอื่นเถอะ” โซแอลยิ้มเจื่อน ๆ คล้ายปฏิเสธทางอ้อม เขาไม่คาดคิดเลยว่าจะมาเจอนักเลงจิบ

“เราน่ะดีแล้ว เราคือรักแรกพบของพี่”

อื้อหือหวานเลี่ยน เลี่ยนมาก มุกจิบเซยมาก

“โน พี่โน ผมไม่อยากมีแฟนเป็นนักเลง” โซยกมือโบกไปมา วันไหนเกิดทำอะไรไม่ดี เขาจะโดนตีบตายเป็นเอาจริง ๆ

“พี่เลิกได้ พี่ยอมทำทุกอย่างเพื่อเรา ขอแค่โซต้องการ” เหมือนอีกคนจะไม่ยอมเลิกราง่าย ๆ ทั้งที่น่าจะรู้ว่าเขาปฏิเสธแบบโต้ง ๆ ยังจะมาตื้ออยู่ได้

“...” คิ้วเรียวขมวดมุ่นครุ่นคิดพยายามหาข้ออ้างให้อีกฝ่ายตัดใจก่อนจะคลี่ยิ้มกว้างออกมาเมื่อนึกอะไรเด็ด ๆ ได้

“เมื่อกี้พี่บอกยอมทุกอย่าง”

“ใช่ น้องอยากได้อะไรล่ะพี่จะทำให้” อีกฝ่ายพยักหน้าหงึกหงัก ย้ำในคำตอบ

“ทุกอย่าง? งั้นพี่จะยอมเป็นเมียผมไหมล่ะ?” โซแอลพูดออกไปได้ง ๑ ยิ้มกริ่มในใจเพราะยังงอัลฟ่าแบบพี่โซคไม่มีทางลดตัวลงมาให้โอเมก้า ชั้นล่างแบบเขาคดแน่!

“...”

“ที่พี่มาจีบผมเพราะพี่แค่อยากนอนด้วย ให้ผมเป็นเบี้ยล่างพี่ ไม่มีทางจะมาจริงจ้งกับโอเมก้าชั้นล่างแบบนี้ แต่ถ้าพี่จริงจ้ง พี่ก็ลายอมให้ผมกด ๑ไหม ถ้าพี่ชอบผมมาก”

“ยอมได้ไหม?” โซยิ้มมุมปากเมื่อเห็นโซคนั้นลังเล แววดาคมคือ ห้วนไหวแบบเห็นได้ชัด

แค่นี้ก็เรียบร้อย...

“...!” ดวงตาคมเบิกกว้าง ลมหายใจสะดุดก็กพอได้ยินข้อเสนอ เหลือเชื่อ พอมองสบตาอีกคนพบว่าแววตาโซนั้นดูมีความสุข คงคิดว่าเขาไม่มีทางยอมอยู่ “ล่าง” โซคสุดลมหายใจเข้าลึก พรูลมหายใจแรง ๑ อ้าปากตอบสวนด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ถ้าน้องต้องการ ก็ได้ พี่จะเป็นเมียให้น้องเอง”

พรีดิด!

พอพูดจบน้ำลายพุ่งออกจากปากโซหันที่ ใบหน้าสวยซ็อกหนัก เพราะคาดไม่ถึงด้วยซ้ำ ได้แต่กรี๊ดร้องในใจ

ห่า เกิดมากูยังไม่เคยได้เย็บใครสักครั้ง เวิร์ด!!! กูเลียบเป็นที่ไหน

“พี่ใจเย็น ๆ นะ ตั้งสติ พี่รู้ไหมหมายความว่าไง” โซเช็ดน้ำลาย มุมปาก ทวนความคิดอีกฝ่ายให้คิดดี ๆ

“รู้สิ พี่ยอมไงเพราะพี่ชอบเรามาก” คำตอบของโซยังคงหนักแน่น แววตาคมกริบจริงจังไม่มีลังเลแม้แต่น้อย

ถ้าเขาไม่คว้ามั่นไว้คงไม่มีทางได้คบกับโซแอล

“ฮะ พี่โซค พี่เป็นอัลฟานะจะทิ้งศักดิ์ศรีมาอยู่ด้านล่างโอเมก้าอย่างผมนี่นะพี่” โซพยายามแย้งคนพี่เต็มที่ ไม่ทันได้ฟังคำตอบ ตัวเขาก็ถูกอีกฝ่าย อุ่มหนึบข้างเอวไม่ต่างจากหมากระป๋องหน้าตาเฉย

“ศักดิ์ศรีกินไม่ได้ ขอแค่เรายอมคบด้วยพี่ยอมหมด”

เชี่ยยย...พี่แกเม่งหนักแน่นเกิน!

“พี่จะพาผมไปไหนเนีย” โซดึ้นตุ้กตุ้กในวงแขน หันหน้าหมายจะให้เพื่อนช่วย กลับต้องกลืนน้ำลายลงคอ

“ก็เราบอกจะทำให้พี่เป็นเมีย หวังว่าพูดแล้วเราจะไม่กลับคำใช่ไหม?”

เท่านั้นแหละเขาหุบปากเงียบทันที คนอย่างโซแอลไม่มีทางกลืนน้ำลายตัวเองหรือกเพีย!

“พวกมึงไม่ต้องห่วง กูกับพี่เขาไม่ได้ทะเลาะกันแค่จะไปเคลียร์กันนิดหน่อย” เขาตะโกนบอกเพื่อนทั้งสองคนที่ทำท่าจะตาม เขายิ้มให้พวกเพื่อนจะได้ไม่ต้องวิตกกังวล

แค่เพื่อนคนนี้จะต้องไปเป็นผัวอัลฟ่าเอ็งง

.

.

.

คอนโด...

ตูป!

ตัวของโซแอลถูกคนพี่ลากมายังคอนโดของเจ้าตัว พี่โซคณลักเขาลงบนเตียงนุ่มนิ่ม ไม่พูดไม่จาอะไร ร่างสูงวุ่นวายกับการหาข้าวของสักพัก เจลหล่อลื่นดูยางอนามัยถูกโยนวางตรงหน้าโซ คนบนเตียงมองข้าวของบนเตียงสีหน้าเล็กน้อย

“แค่นี้น่าจะพอ” พี่โซคณของเตรียมพร้อมอยู่แล้วเนื่องจากบางครั้งเขาก็ซื้อบริการจากคนขายตัวบ้าง เวลาอยากปลดปล่อยจึงต้องมีไว้จะได้ไม่เกิดอะไรที่ผิดพลาดขึ้นมา

แต่นั่นก็ว่าเขาจะกลายเป็นฝ่ายต้องโดนและรองรับ

“พี่ ผมให้คิดอีกที ถอยยังทัน” โซแอลย้ำอีกครั้งนึง และสิ่งที่ได้มาคือคำตอบเดิม

“พี่ตั้งใจจะเป็นเมียก็คือเมีย ไม่มีกลับคำ”

เหยดแห่ม...กูฝันรีเปลววะ ทำไมยังไม่ตื่น

“พีไปอาบน้ำก่อน อยากรเตรียมตัว” ว่าจบโซคก็จัดการปลดเสื้อผ้า ออกทุกชิ้นต่อหน้าต่อตาโซแอล เผยให้เห็นรูปร่างสุขภาพดีราวกับหุ่น นายแบบ โดยเฉพาะหน้าอกแบบปึ่มมาก ปึ่มไม่พอกล้ำนมเสื้อกสวย อีกด้วย

พอดอดแล้วห้วนมอวบ ๆ นั้นทิ่มตาเขาจัง ๆ

“...” โซแอลมองตาค้าง ภาพของรุ่นพี่ยืนหันหลังรูดยางมัดผม จนผมสีดำมันขลับยาวสยายปิดช่วงสะโพกอีกฝ่าย พี่แกไว้ผมยาวมาก

อันนั้นไม่เท่าไรหรื นมที่ว่าใหญ่แล้ว บั้นท้ายพี่แกยิ่งโคตรเบิ้ม ๆ กลมป่องดูเต่งตึงดั่งอีกต่างหาก

เหี้ย...โซแอล อัลฟ่าเปลือยโคตรเอ็กซ์

ตายหากูจะกดเขาได้จริง ๆ เหรอวะครับ

ตอนที่ 3

“นะ...หนีได้ไหมวะ” โซแอลหันซ้ายขวาหาช่องทางหลบหนี ขาเรียวก้าวลงจากเตียง ในหัวกำลังทะเลาะกันหนักหน่วง ถ้าเขาหนีไม่เท่ากับลูกหมาเลยหรอวะ ไม่น่าปากหมาทำอีกฝ่าย ใครจะคิดว่าพี่แกจะยอมรับให้แบบไม่มีข้อกังขา

แกрик!

อีย...

โซแอลสะดุ้งนิด ๆ เพราะตอนนี้พี่แกออกมาจากห้องน้ำแล้ว พวกเรายืนจ้องหน้ากันสัปดาห์ โซคสุดลมหายใจ ก้าวขาประชิดตัวโซแอล มือหนาจับข้อมืออีกฝ่ายให้มือเรียวสววยวางบนหน้าอกแน่น ๆ ของตน

“พี่พร้อมละ” เสียงทุ้มบอกกับอีกฝ่าย เขาต้องใช้เวลานานพอสมควรเพื่อเตรียมพร้อมให้คนน้องนั้นสะดวกที่สุด รวมทั้งตัวเขาเอง

ไ้อหยา...

โซกริตร้องในใจ หัวใจเขาตอนนี้เต้นถี่ไม่รู้ว่าตื่นตื่นรืหวาคกลัวพีแเก
ไม่ทันได้ตั้งสติอะไร เขาถูกพาไปที่เตียง พีโซคจับโซนั่งบนตัก มือหนาปลด
แผงกระดูกเสือนิสิตเผยให้เห็นผิวเนียนขาวสุขภาพดี คนตัวโตมองหุ่นโซด้วย
สายตาหวานหยด

“สวย สวยมาก” เขาพูดออกไปเหมือนคนละเมอ เรียกความน่าอาย
จากผู้ฟัง ใบหน้าเขมย่นริมฝีปากหมายจะจูบทว่าโดนโซยกมือปิดบังไว้ก่อน

“ไม่จูบได้ไหมพี หนดทิม” โซแอลบอกด้วยสีหน้าหนักใจระดับนึ่ง

“อ่า...ได้สิ” แม้จะแอบหน้าเสียวแต่โซคก็ทำตามความต้องการที่
คนตัวเล็กบอก เพราะเขาไว้หนดรุกรัง อีกฝ่ายจะไม่ชอบมันไม่ได้แปลก
อะไร แค่เขายอมนอนด้วยก็บุญแล้ว เสื้อผ้าโซถูกปลดโยนลงข้างเตียง เนื้อตัว
เปลือยเปล่าไม่ต่างจากโซค และพอเทียบขนาดตัว เขามันตัวเล็กตัวน้อย
เหมือนลูกหมาอยู่ในอ้อมอกหมียักษ์ บอกเป็นพ่อลูกกันคนยังเชื่อเลยมั้งเนี่ย
โซแอลฮีบให้กำลังใจตัวเอง กะอีแค่มีเซ็กซ์กันคิดอะไรมากมาย มันก็แค่การ
ระบายความใคร่ ทำกับใครก็ได้เหมือน ๆ กันนั่นแหละ

เอวอะ..อย่างน้อยเขาก็เคยดูหนังโป๊มาบ้างจะยากอะไร ทำให้จบ ๆ
เปลอ ๆ พีแเกอาจเซ็ดไม่ร่นวายกับเขาอีก

“อาจจะหลวมหน่อย” โซคหิบบของถุงยางให้คนน้อง เพราะขนาดเขาใหญ่กว่า มือหนากอบกุ่มแก่นกายขาวสะอาดรูดขึ้นลงเนิบนาบตามจังหวะ มือสากปลุกเร้าท่อนเนื้อสีขาวสะอาด จนมันขยายขึ้นมาตามแรงปลุกปั่น จริงอยู่อาจไม่ใหญ่เวอร์วัง แต่ความยาวของน้องโซแอลนะกินขาด!

“อ่า” โซแอลครางซี้ด เพราะมือสากรูดขึ้นลงเป็นสัมผัสที่ตนไม่เคยพบเจอ เสียกว่าตอนทำด้วยตัวเองเสียอีก ปกติเขาช่วยตัวเองบ้างเป็นครั้งคราว มันต่างจากคนอื่นทำให้สั่นเซิง และตอนนี้ท่อนเนื้อพี่โซคก็ขยายใหญ่ขึ้นมา มือหนารวบแก่นกายสองอันเสียดสีถูไถส่วนหัวกับของโซแอล น้ำเมือกสีใสไหลเยิ้มฉะฉะปะปนไม่รู้ของใครเป็นของใคร มวลอากาศความร้อนผะผ่าวาบหวิวด้วยอารมณ์ใครไต่ขึ้นตามลำดับ

โซคละมือออกจากแก่นกายหิบบของถุงยางฉีกออก นำมันมาสวมทับให้โซแอล ตามด้วยปีบขวิดเจลหล่อลื่นใส่ทับอีกที ในเวลาต่อมา คนตัวโตพลิกหันหลังในท่าคลานเข้า เขาม้มปากแน่นสะกดกลั้นความน่าอายของตน ท่าทางที่ไม่คิดว่าเขาจะได้อยู่ในสภาพแบบนี้ แต่เพราะโซแอลเป็นคนทำเขาถึงยอม

“พี่เบิกทางมาบ้างแล้ว เราใส่เข้ามาเลยก็ได้” เสียงทุ้มบอกคนด้านหลังเสียงสั่นเครือ สองมือจับแก้มกันแบะออกเผยให้เห็นทางลับสีแดงสดซึ่งไม่เคยผ่านสิ่งแปลกปลอมมาก่อน โซมองภาพตรงหน้า กลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก หัวใจสั่นรัวเป็นกลองชุด ภาพตรงหน้านั้นดูยั่วยวนกว่าที่คิด

คนหุ่นหมิน่าเอาจังวะ

“ให้ผมเสียบจริง ๆ เหรอ” โซถามเพื่อความแน่ใจ พอเห็นอีกฝ่าย พยักหน้า เขาจึงจับที่เอวร้อนจ่อช่องทาง ทำตามแบบคลิปโป๊ที่ตนดูมา สารพัดไม่ว่าจะชายชาย ชายหญิง หรือหญิงหญิง เขาฟาดดูทุกอันเพื่อไว้ศึกษาถ้าวันหนึ่งตนจะมีผิว

แต่ตอนนี้กลายเป็นว่ากูต้องมามีเมียเอง

สวบ!

“อ๊ะ!” ดวงตาคมเบิกกว้างยามรับรู้รักถูกแก่นกายกดแทรกเข้ามา ด้านใน แม้จะขยายมาแล้วแต่ช่องทางอัลฟ่าไม่ได้เกิดมาเพื่อรองรับมันจึงเจ็บกว่าที่คิด เขาผ่อนลมหายใจอ้าขาออกกว้าง ๆ ให้โซขยับตัวเข้ามาได้ถนัดขึ้น มือหนาละออกจากกั้มกั้น เปลี่ยนมาขยำหมอนแทนระบายความเจ็บ กัดฟันอดทนไว้ ถ้าเขาร้องเจ็บปวดโซแอลคงหยุด และจากนี้เขาคงไม่มีโอกาสได้เข้าใกล้เจ้าตัวอีกต่อไป

“โอ๊ย! พีรัดแน่น” โซแบ่หน้าเจ็บท่อนเอ็นเล็กน้อยเพราะแรงบีบรัดรุนแรง สัมผัสอันน่าตื่นตาตื่นใจซึ่งตนไม่เคยเจอมาก่อนราวกับได้เปิดโลกใหม่ค่อนข้างทุกทีๆ เพราะต่างฝ่ายต่างไม่ถนัด ใช้เวลาพอควรจึงเริ่มปรับตัวได้

“อา...เสียว...อีก...” โซแอลกระแทกแก่นกายตอกอัดความเป็นชายใส่คนที่พอจับจังหวะได้เขาซอยใส่มั้ย ขี้แน่นย่ำจุดเสียวชานกระตุ้นยำ ๆ สองมือเรียวยาวจับเอวหนาทั้งสองด้านให้ขยับตัวร้อนส่ายสะโพกตอบรับตอกอัดของแก่นกาย โซคตาลอยเคว้ง หัวสมองขาวโพลนรับรู้ได้เพียงความเสียวจากอีกฝ่ายมอบให้เท่านั้น หน้าอกแน่นถูกมือเรียวยาวบีบเค้น ขี้ห้วนมน้ำตาลบ้วนยังบีบยิ่งเพลนมือในขณะที่คนโดนบีบเสียวตัวสั่น

“อีก...อ้อ...” โซคกลั่นเสียงครางสุดฤทธิ์แม้ว่าจะโดนกระแทกทางด้านหลังรุนแรงเท่าไหนก็ตาม ยิ่งแก่นกายสอดลึกสะกิดจุดกระสันเท่าไรร่างหนายังสั่นคลอนเสียวชาน ผมยาวสลายสะบัดปิดป้ายไปมา จนทำเอาโซเพลอไม่ได้จะลูปคลำ

“อืม...พีผมสวยอะ” โซดึงเส้นผมนิ่มอย่างลืมหูลืมตา ทำให้ใบหน้าหล่อ นั้นแขนเข้ดขึ้นมา สีหน้าเห่เกกักตพ่นตัวเองกรอด น้ำลายไหลข้างมุมปากท่าทางทรมานแต่สุขสม โซมองภาพตรงหน้าตาค้ำเหมือนโดนสะกิดต่อมอะไรบางอย่าง รู้สึกตัวอีกทีเขาอัดสะโพกกระแทกใส่ช่องทางรักรั้ว ๆ แก้มก้นแน่นกระด้างขึ้นลงตามแรงกระตุ้น ยิ่งออกแรง ก้นกลมยิ่งแดงเข้าใส่ มือเรียวยาว

สวยลูปไล่ตามเรื่อนร่างแข็งแรง ก่อนจะหยุดตรงหัวนมอวบอิม่อีกครั้ง เขา
บิตขยี้อย่างมันเขี้ยว

“โซ อ๊ะ...เบา” โซคบอกรีกฝ่ายเสียงแผ่ว เขาเหมือนกำลังหายใจ
ไม่ทัน ความสุขมันทะลักใส่เขาเหมือนจะตายให้ได้ รู้สึกดี...รู้สึกดีเกินไป
จนแทบจะละลาย

“อีก พี่อมนิ้วผมหน่อย” ไม่รู้ว่าเขาทำไมถึงอยากให้อีกคนทำแบบนี้
ไม่ทันรอให้โซคตอบ โซแอลสอดนิ้วเข้าโพรงปากคนพี่ เสียงดูดเลียนี้วสวย
ดังจวบจับ เสียงหอบกระเส้ายิ่งเพิ่มอารมณ์ให้เพร็ดสูง เน้นนานที่ต่างฝ่าย
ชุ่มด้วยเหงื่อและละอ่นความต้องการออกมาล้นปรี

“เฮ้ก!” ทั้งคู่หอบหายใจหนัก โซถอนแค้นกายออกมาภายในถุยง
อับบางเฉียบ มีหยาดน้ำรักจำนวนมากที่ตนคิดไม่ถึงว่าจะเยอะขนาดนี้
โซแอลคืบถุยงดูน้ำสีขุ่นที่ออกมาเกือบครึ่งถุยง!

เขี้ยว...เขาเก็บกดขนาดนี้เลยหรอวะ!

แต่ว่าตอนนี้เครื่องมันติดแล้วไง ชื่นครุครั้งแรกมันมักติดใจ

“อีกรอบได้ไหมพี่?” โซแอลถามคนพี่ซึ่งพลิกตัวนอนหงายหอบเหนื่อย ไม่คิดว่าการเป็นรับจะเหนื่อยขนาดนี้ ในขณะที่คนตัวเล็กดูไม่เหนื่อยสักเท่าไร โซคส่งยิ้มให้โซแอล หัวใจพองโตรู้สึกว่าเขาได้เข้าใกล้โซแอลมากขึ้นอีกขั้น การที่คนน้องขอ มีเธอที่เขาจะปฏิเสธ โซคอำขาออกกว้าง ๆ กิ่งเชิญชวนให้เหยื่อติดกับดักอันยาวนาน

“ได้สิ พี่พร้อมเสมอ” โซคปาดน้ำสีชุ่นบริเวณหน้าท้องจากการที่ตนปล่อยออกมาเลอะตัวเอง ก่อนจะอำปากดูดเลียท่าทางยั่วอารมณ์ฝั่งตรงข้าม โซแอลคว้าซองถุงยางสวมใส่อีกครั้ง กดท่อนเนื้อใส่ช่องทางร้อนผ่าวขมิบตอบรับเชื้อเชิญ เอวบางเริ่มขยับขึ้น ๆ ลง ๆ กระแทกเวยเข้าออกเสียงฉะฉะฉะถุงยางบดบี้ทุกจุดเสียวคนด้านล่าง ไม่รู้ว่าเขาเอาแรงมาจากไหนถึงได้กระแทกคนด้านล่างได้หนักหน่วง

“อือ อ้า...” โซคแอนตัวจนโค้งรับแรงกระแทก เื่อมือชักจรดแก้มกายใหญ่ถึร้าว น้ำสีชุ่นฉืดพ่นเลอะหน้าท้องลามถึงแผงอกแน่น ๆ เขาถูกจับให้นอนตะแคงข้าง อำขาข้างนี้งอกกว้างเพื่อสอดใส่แก้มกายได้สะดวก แก้มกายโซแอลผลุบเข้าออก เสียงเนื้อกระแทกฟาดฟันดังปั๊บ ๆ ไม่รู้ว่าทำกันไปเท่าไร แต่ที่แน่ ๆ ซองถุงยางหมดไม่เหลือแม้แต่ชิ้นเดียว

.

.

.

หนึ่งห้องกว้างซึ่งตอนนี้สภาพเตียงเหมือนเพิ่งผ่านสงครามมา
หนักหน่วง ทั้งหยาดน้ำค้างของถุงยางเกลื่อนกลาด ผ้าห่มหมอนกระจัด
กระจายไม่เป็นทิศเป็นทาง ร่างบางสภาพเปลือยกายนอนคว่ำหน้าเริ่มขยับ
ตัวยุกยิก

“อือ...” โซแอลจึงงำในลำคอด้วยความอ่อนเพลียอย่างหนักจาก
กิจกรรมของเมื่อวาน มือเรียวสวยขยี้เปลือกตาถี่ ๆ อ้าปากหาวหวอด นิ่งนึก
ย้อนว่าตัวเขาได้ทำกับพีโซคไปแล้วจริง ๆ เหรอ สายตากลมกวาดมองรอบ
ห้องรวมทั้งซากถุงยาง เสื้อผ้าตอกย้ำได้เป็นอย่างดีว่ามันคือเรื่องจริง

เขากลายเป็นผัวพีโซค นักเลงวิศวะแล้ว

“ตื่นแล้ว” น้ำเสียงตื่นเต้นปนดีใจดังขึ้นข้างหูโซแอล คนตัวเล็ก
กะพริบเปลือกตาปรับโฟกัสภาพเบื้องหน้าให้ชัด ๆ สิ่งแรกที่เขาเห็นคือหนุ่ม
รูปหล่อใบหน้าเกลี้ยงเกลาจนตะแคงข้างจ้องเขาด้วยแววตาลงไหล
ดวงหน้าจืดว่าหล่อกว่า ๆ ราวกับเทพบุตรแม้เจ้าตัวจะใส่เสื้อยืดสีขาวคอ
ย้วย ๆ ก็ตาม มันไม่สามารถกลบความมีเสน่ห์ของเจ้าตัวลงได้ ทำเอาเขา
ต้องยกมือขยี้เปลือกตาซ้ำ ๆ

“หิวไหม พี่ทำอาหารให้เราแล้ว” หนุ่มหล่อฉีกยิ้มละมุนละไมชนิดที่
คนถูกถามนั้นใจสั่นระรัว

กูฝันอยู่หรือวะ

“ใครนะ” เขาถามออกไปตามความรู้สึก อีกฝ่ายชะงักก็ยิ้มแห้ง ๆ
ยกมือเสยผมยาวสลายไปทางด้านหลัง เขาขยับตัวลุกนั่งแม้จะเบ้หน้าเพราะ
เจ็บช่วงล่าง

“จำเมียตัวเองไม่ได้หรือ”

ฮะ...!?

โซแอลร้องฮะในใจ จ้องแล้วจ้องอีกจนคนพี่ต้องเป็นฝ่ายเฉลย
ออกมา

“พี่โชคไฉ พี่โกนหนวดมา” พี่โชคชี้นิ้วใส่หน้าตัวเอง โซมองตาค้าง
กะพริบเปลือกตารัว ไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง. ใบหน้าสวยเย็น ใบหน้าสำรวจ
คนพี่ในระยะใกล้ มองแล้วมองอีก มือเรียวจับหมับเข้ากรอบหน้า จับทั่วทุกมุม
ทุกจุด

“พี่โซค...”

“ใช่ พี่เอง มันน่าเกลียดเหรอ?” โซคยกมือใช้นิ้วเกลี่ยผมยาวของตน
ตัดข้างใบหู ท่วงท่าที่โคตรจะดูดีสะกดสายตาคนมอง

“ไม่พี่ไม่น่าเกลียด แล้วทำไมพี่ถึงโกน” เขาถามด้วยความข้องใจ
เหมือนเคยได้ยินข่าวมาว่าพี่โซครักหนวดรักผมยิ่งกว่าอะไรดี

“เมื่อวานโซบอกพี่ว่าหนวดที่มันไม่ยากจูบ พี่เลยโกนเพื่อน้องจะได้
จูบพี่แบบไม่มีอะไรติดขัด ไม่ว่ายังไงก็อยากจูบกับโซแอล...” ใบหน้าหล่อ
ฉีกยิ้มกว้าง ข้างแก้มขึ้นสีแดงระเรื่อจนโซเห็นมันได้ชัด อ้าปากพะงาบ ๆ
ไม่อยากเชื่อว่าคนพี่จะทำถึงขนาดนี้

เอาจริงดิเฮ้ย...

ตอนที่ 4

“แล้วที่นี้จูบพี่หน่อยได้ไหม” ใบหน้าหล่อส่งสายตาอ่อนหวาน ส่วนอีกคนยังมึนเบลอ นิ้วเรียวยาวตึงแก้มตัวเองเรียกสติรัว ๆ

“โอ้ยเจ็บ!” โซแอลร้องเสียงหลงเพราะเจ็บตรงแก้มมาก โซครีบจับมืออีกคนออก สีหน้าคือตื่นตกใจ

“น้องโซหยิกตัวเองทำไม?”

“เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอกครับ” โซกระเด็นตัวลุกยืน ตัวเขาเซเสียหลักเล็กน้อย โซคเห็นท่าไม่ดีรีบวาดแขนกอดเอวคนน้องเอาไว้ให้นั่งเช่นเดิม สายตาคณพิมองคนในอ้อมกอดชนิดที่อยากจะกลืนกิน (?) หลงใหลสุด ๆ

“เหนื่อยเหรอ” เขาถามคนตัวเล็ก วางคางบนบ่าโซ ท่าที่อ่อน ๆ ทำเขานั้นรู้สึกแปลก ๆ อันที่จริงคนที่เหนื่อยกว่าน่าจะเป็นพี่แกนะ เมื่อวานเขาติดลมจัดไปหลายรอบ อารมณ์ประมาณว่าขึ้นครุครั้งแรกแล้วฟินเกิน ยอมรับตอนสอดใส่เขาตื่นเต้นและเร้าใจมาก ไม่คิดด้วยว่าโอเมก้าแบบเขาจะมาอยู่ตำแหน่งนี้

“นิดหน่อยครับ ขอขอบคุณมากครับ” คนตัวเล็กก้มหัวน้อย ๆ ใบหน้า
พวกเราอยู่ห่างไม่ถึงคืบ ยิ่งเห็นใบหน้าพี่โชคชัดเจนว่าแม่งหล่อราวกับรูปปั้น
เทพบุตร

“จูบได้ไหม” โชคยังคงตื้อขอจูบจากโซแอล พอเห็นอีกฝ่ายนิ่งคิด
ก่อนจะพยักหน้า เขารีบจูโจมฉกฉวยริมฝีปากอวบอ้วนที่ สอดลิ้นเข้า
โพรงปากเกี่ยวตัวอย่างดูดีเต็ม แลกเปลี่ยนความลึกซึ้งซึ่งกันและกัน จูบที่
เริ่มจากเนิบนาบรุนแรงขึ้นตามลำดับ อารมณ์ถูกปลุกเร้าขึ้นมา ท่อนเนื้อ
โซแอลที่นอนนิ่งพองตัวขึ้นมาเพียงแค่จูบแลกลิ้น โชคชะงักถอนจูบก้มมอง
แก่นกายคนน้องที่มตรงบริเวณหน้าท้องตน

หมีบ!

“อย่ามอง” โซแอลยกมือขึ้นปิดตาอีกฝ่าย ใบหน้าสวยเขินอายที่ดัน
มาแข็งต้งกับอึแคจูบ

“พี่ช่วย” ว่าจบเขาโน้มใบหน้าใช้ริมฝีปากครอบครองท่อนเนื้อ
โซแอล ปาดเลียตามแนวยาวสลับดูดอม คนตัวเล็กตาโตจะค้านทว่าความ
เสียวมันมีมากกว่า อีกอย่าง พี่โชคใช้ปากเก่งเกิน

“อีก...อือ...พี่” มือเรียวสวยขยุ้มศีรษะโซคระบายอารมณ์ สูดปาก
ยามท่อนเนื้อครูดกับเพดานปากจนความสุขทะลักทลายเต็มปากโชค

มีบางส่วนไหลย้อนข้างมุมปากอีกฝ่าย ใบหน้าหล่อเงยขึ้นใช้หลังมือเช็ด
มุมปากตน

ห่า...ทำไมพี่แกเช็กซีจังวะ

“น้องໄໝไปอาบน้ำเถอะ พี่จะทำความสะอาดห้องหน่อย เดี่ยวพาไป
กินข้าว”

“แฮ่ก...ครับ” เขาพยักหน้าแบมือรับเสื้อคลุมอาบน้ำจากพี่ໄໝ
บอกเลยว่าเขาใส่แล้วชายผ้าคือกองกับพื้นอะเพราะพี่แกตัวสูงใหญ่ เขาสูงแค่
ร้อยหกสิบเจ็ดเอง แต่พี่ໄໝดูยังงัยร้อยแปดสิบขึ้นแน่ ๆ

ไม่ยากเชื่อว่าเขาจะได้กดคนตัวเท่าหมีแบบนี้

.

.

.

“ไวมึง สุ่มหัวทำไรกัน” เสียงทุ้มเอ๋อยทักทายบรรดาเพื่อน ๆ เมื่อมาถึงคณะวิศวะโยธา เพื่อนทั้งห้าตัวหันขวับมองต้นเสียง พวกมันต่างหรีดามองเขายกใหญ่

“ไครวะ?” ไอ้ฮอนเกาหัวแกรก ๆ มองหน้า เพื่อนที่เหลือต่างพากันส่ายหน้าเรียงตัว พวกเขาไม่รู้จักไอ้หน้าหล่อคนนี้

“เออ มึงอะเป็นไคร อยากโดนต๊ีบเหรอ?” บรรดาแก๊งเพื่อนหักนี้วดังกร็อบหมายจะไผ่ไว้กับโชค คนโดนหาเรื่องถอนหายใจดังเฮือก ยกตีนยันหลังไอ้เข้มให้ดูเป็นขวัญตา

พลัก!

“ไอ้ย ๆ หลังกู!” ไอ้เข้มร้องโอดโอย โชนั่งยองตรงหน้าไอ้เข้มฉีกยิ้มเหี้ยม

“ไจ จำรสตินไอ้โชคได้ไหมเพื่อน หรือพวกมึงอยากให้กูเอาอุดปากเรียงตัว” โชคตวัดสายตามองเพื่อนรักทีละตัวพวกมันตาโตมองเข้างี้ ๆ

“เชี้ย ไอ้โชค! มึงจริงเหรอ” ไอ้ฮอนปรีเข้ามาจับหน้าจับตาเขา ไม่ใช่แค่มน ไอ้กิม ไอ้วัตร ไอ้สัน รวมทั้งไอ้เข้มที่โดนเขาถีบ มันก็เสนอนหน้ามารุมล้อม

“เออ พ่อมึงมั้ง” เขาตอบแบบติดหงุดหงิดเล็กน้อยเนื่องจากเมื่อเช้าเขาแยกกับน้องโซไม่ได้ไปส่งที่คณะ อีกอย่างยังรู้สึกแสบขัดกับช่องทางอีกด้วย ถึงเขาจะเบิกทางไว้บ้างแต่คนไม่เคยรับยังงั้นมันก็เจ็บบ้าง แต่ก็งั้นถึงยังไงเขาก็มีความสุขมากกว่า จะอยู่ตำแหน่งไหนไม่สำคัญ

“สัส หล่อสัส ๆ เพื่อนกูหล่อได้ขนาดนี้เลยหรอวะ!” พวกมันโวยวายกันลั่นเพราะมันไม่เคยเห็นเขาโกนหนวดเลยสักครั้ง เขาถอนหายใจเอือกนิ่ง มันแปลกหูแปลกตาขนาดนั้นเชียว จะว่าไปสายตาของคนอื่น ๆ ที่มองเขาก็ดูตื่นตะลึงอยู่พอสมควร ปกติแค่เห็นเงาเขา (?) ก็หลีกแล้ว

“มึงน่าจะโกนตั้งนานแล้ว หน้าตามึงโคตรหล่อเลย ไว้หนวดเป็นโจรตั้งนาน”

“น้องโซเขาไม่ชอบนะ” โซคพิ่มพำออกมา แก้งเพื่อนหันขวับมองตาค้างราวกับเดาอะไรขึ้นมาได้

“หรือว่ามึงคบกับน้องเขาแล้ว”

“อือ เป็นแฟนกัน” โซคตอบแบบพยายามทำสีหน้าให้นิ่งขริ้มมากที่สุดแม้ในใจจะลึงโลดอยู่

“เห้ยได้! แจ่วะ เพื่อนกูมีเมียกับเขาเสียที ยินดีด้วย!”

“แค่ก!” โชคสลักน้ำลายหนัก ยกมือตบอกร้าว ๆ เขารีบเพื่อนหน้า
หนีเพื่อน ๆ ที่กำลังเฮกันยกใหญ่

“เดี๋ยวมา” เขาบอกพวกมัน ปลีกตัวไปทางร้านขายเครื่องดื่มซึ่งมีเด็ก
รุ่นน้องคนนึงยืนซื้ออยู่ รุ่นน้องที่เขาเคยหาเรื่องนั้นแหละ จู่ ๆ ก็รู้สึกผิด
ขึ้นมา อีกคนไม่ได้ทำอะไรผิดด้วยซ้ำ ตอนนั้นที่โดนน้องเทินบุกมาหาทำเอา
เขาเข้าใจความรู้สึกเจ้าตัวเลย เห็นคนที่ชอบโดนทำร้าย ใครจะอยู่เฉยได้

“นี่จะโกโก๋ป่น” แม่ค้ายื่นแก้วน้ำโกโก๋ให้ รุ่นน้องกำลังจะควักเงิน
แต่โชคชิงจ่ายก่อน การันต์เงยมองหน้าเขาแบบงง ๆ เหมือนจะจำเขาไม่ได้
ด้วยซ้ำ

“พี่เลี้ยงเอง ไปเถอะ”

“อ่า...เอ่อ...ครับ” รุ่นน้องตอบแบบมึน ๆ มองเขาหลายทีก่อนจะ
เดินไปทางกลุ่มเพื่อน

“เอ่อ...พี่คะ” น้ำเสียงเล็ก ๆ เรียกให้โชคต้องกลับมาสนใจ ภาพของ
เหล่าสาว ๆ จำนวนหลายคนมายืนล้อมรอบเขา ดวงตาแวเป็นประกาย
แปลก ๆ

“ครับ?” เขาขานรับ พวกหล่อนพากันเขินอายยกใหญ่

“พี่หล่อมากเลยคะ พวกหนูเพิ่งจะเคยเห็น พี่ไปอยู่ไหนมาคะ?”
หญิงสาวคุยจ้อกับเขา เป็นเรื่องค่อนข้างแปลกประหลาดสำหรับโชค

“แก ผู้ชายใส่ซื๊อปไว้ผมยาวเท่มาก ไทป์กูเลย” เสียงสาว ๆ ซุบซิบกัน
ยกใหญ่ ไหนจะบรรดาโอเมก้าชายที่เหลียวมองเขานี้อีก

ท่า...กะอีแค้โกนหนวด ไม่มีใครจำไอ้โชคได้เลยเหรอะ

“ไอ้โชค มึงคิดไรวอยู่ไปคบกับนักเลงนี่อะนะ?” เพื่อนเขาทำหน้าเหวอ
จัดเมื่อมาถึงห้องเรียน พวกมันสอบถามเค้นเขายกใหญ่เนื่องจากเล่นหายไป
เกือบทั้งวันไม่มีการติดต่อมา โชคแอลจึงเล่าว่าพวกเราคบกันแล้ว แต่ไม่ได้
บอกนะว่าตัวเขาเป็นผัว

“มึงโดนบังคับหรือว่าข่มขู่มาบอกกูได้ อย่าเก็บไว้” ไอ้เพย์สีหน้า
เป็นห่วงเป็นใยเขาจริงจัง โชคแอลส่ายหัวรัว ๆ

“เปล่า ไม่ได้โดนบังคับ กูแค่ลอง ๆ ดู”

“ลอง!” เฟย์กับเหนื่อพูดออกมาพร้อมเพรียง สีหน้าพวกมันเหมือน
ไม่เชื่อในสิ่งที่ตนพูด

“มึงเคยบอกกูนี้ว่าไม่ชอบนักเลง”

“พีโซคบอกว่าจะเลิก”

“แต่มึงมีคนที่ชอบแล้วนี่ พีภูมิมะ มึงชอบเขาไม่ใช่หรอวะ มึงถึงได้
ปฏิเสธทุกคนที่มาจีบ” ไ้เหนื่อร้ายยาวเหยียด คนฟังหยุดชะงักนิดนึง ไม่รู้
เป็นจังหวะดีหรือว้ายังไง พีภูมิ รุ่นพีปี 4 คณะเดียวกันเดินผ่านหน้าห้อง
พร้อมยกมือทักทายเขาเป็นประจำจนเป็นนิสัยของคนเฟรนลี่ เขาปลื้มพีภูมิ
มากเพราะเคยถูกอีกคนให้ความช่วยเหลือมาตลอดตั้งแต่เข้าเรียนใหม่ ๆ
อีกฝ่ายคงเห็นเขาเป็นแค่น้องชายแหละ แต่เราดันไปคิดเกินพิน้อง

เอาเถอะ...ไว้ค่อยหาจังหวะดี ๆ ตีตัวออกห่างจากพีโซคทีหลังละกัน

“เฮ้ย ใครอะหล่อมาก!”

“นั่นมันคนสาขาวิศวะนี่ มาทำไมที่ตึกนี้วะ!”

“หล่ออะ ไว้ผมยาวด้วยสเปกกู...”

น้ำเสียงตื่นเต้นดังขึ้นภายในห้อง เพื่อนร่วมสาขาชะโงกหน้ามองตรง
ทางเดิน โซแอลลุกพรีบ หมุนตัวไปทางต้นทางตั้งใจเล็กน้อย

หล่อ...ผมยาว...เรียนวิศวะ

“โซแอล” เสียงทุ้มเรียกชื่อเขาพร้อมโบกไม้โบกมือเรียก ในมือพี่แก
ถือกาแฟปั่นแก้วใหญ่บุกเข้ามาในห้องเรียน เพื่อนสนิทเขาอ้าปากค้างน้ำลาย
ไหล เด่วว่าแม่งทะเล็งกับความหล่อของพี่แก

“พี่ซื้อกาแฟมาให้แก้วง” ใบหน้าหล่อยิ้มสดใสส่งแก้วกาแฟให้ตน
เขายื่นมือรับมาถือไว้

“ขอบคุณครับพี่โชค”

“ฮะ! พี่โชค!” มันสองตัวลูกพรวดขยี้ตารั่ว ๆ โซแอลตัดความรำคาญ
ดึงแขนคนพี่ให้ออกไปด้านนอก หลบสายตาพวกที่เฝ้าแต่มองคนพี่ตาวาววับ
จ้องจะเขมือบพี่แกอยู่นั่นเอง

หุ่ดหุ่ดวะ!

ตอนที่ 5

“พีจะไว้หนวดก็ได้เนะ” โซพูดขึ้นมาลอย ๆ เมื่อออกมาหลบมุม สายตาผู้คนได้สัักพัก โชคเล็กคื้มองคนตรงหน้าสีหน้างุนงง

“อ่า...ให้พีไว้จะดีเหรอ” โซยกมือเกาผมแกรก ๆ ก่อนที่ตัวเขาจะ โดนโซแอลดันแผ่นหลังติดกำแพง สองแขนงาล้อมกรอบขังคนพี ใบหน้า สวยแหงนมองอีกฝ่ายชนิดที่ต้องเขย่งสุดปลายเท้า

“หน้าพีดู ๆ จะได้ไม่มีใครมายุ่งกับผมตอนเดินกับพีไรงัรบ” โซหา ข้ออ้างให้อีกฝ่ายเคลิ้มตาม แนนอนโชคไม่ขัดใจอะไร ถ้าน้องอยากได้อะไร เขายอมหมด

“อืม พีจะไว้”

“พีกลับเถอะครับ เดียวผมจะได้เวลาเรียนแล้ว” โซแอลผละตัวออก ยกแก้วกาแฟดูดเต็มปอด

“ได้ครับ ตั้งใจเรียนนะ” โซคียิ้มอ่อนโน้มใบหน้าหล่อหอมแก้ม นิ่มเบา ๆ แค่นี้หัวใจเขาช่างอึมเอมพองโตด้วยความสุข เขาวากันว่า คนเราเวลาเจอคนที่รักและชอบมาก ๆ จะยอมทำทุกอย่างเพื่อคนที่รัก เขาไม่เคยเชื่อมั่นสักครั้ง จนในที่สุดได้มาเจอกับตัวเอง

ความรักเป็นสิ่งที่คาดเดาไม่ได้...

“อีก อ้ออ...อ๊ะ” เสียงครางอื้ออึงในลำคอ ใบหน้าหล่อซบลงกับหมอนในท่าตะแคงข้าง ท่อนขาแข็งแรงข้างหนึ่งถูกพาดบนไหล่เล็ก ๆ สอดใส่ความแข็งขึ้นเข้าออกเร็วเร็วชนิดที่หายใจหายคอไม่ทัน เอวเล็ก ๆ ซอยถึยบขยี้จุดเสียวช่านย่า ๆ

“ซัด...พีโซครัดแน่นมาก อา...” โซแอลหลับตาพริ้ม ความสุขทางเพศที่เติมเต็มตนจากคนด้านล่าง มือเรียวสวยลูบไล้ตามกล้ามเนื้อแน่น ปีบเค้นทุกสัดส่วนไม่ว่าจะจับขยำตรงไหนเต็มไม้เต็มมือไปหมด

“เสียว...อา...” มือหนาจิกปลอกหมอนแน่น เสียงครวญครางแหบพร่าทรมานปนสุข หลายรอบที่ปลดปล่อยหยาดน้ำชุ่มเลอะเปรอะเปื้อนที่นอน

หมับ!

“พีจับขาตัวเองหน่อย” เขาถอนแค้นกายออก สั่งให้โซคนอนหงายแยกขาออกกว้าง ๆ สอดแขนเข้าตรงข้อพับขาเป็นรูปตัวเอ็ม สะโพกหนุน

ลอยขึ้นเนื่องจากโซ่ดึงหมอนมารองด้านล่าง ช่องทางรักเต็มตุง ๆ คล้าย
รอยการสอดใส่

“ถูกยงหมด...” โซ่ตั้งทำจะหยบชองใหม่ซึ่งใช้หมดไปสามชองแล้ว

“ไม่ต้องใส่ก็ได้” โซ่บอกอีกฝ่ายเพราะตอนนี้เขเองก็ทนแทบไม่ไหว
ร่างกายต้องการคนน้องมาก

“ให้ผมสดหรือ?”

“อือ...” โซ่พยักหน้า ดวงตาคมหยาดเยิ้มเชื้อเชิญอีกฝ่าย

“...” โซ่กลืนน้ำลายลงคอ มือเรียวสวยลูบลำหนำท้องลอน ไหลลง
แก่นกายใหญ่ซักรูดคนตรงหน้าตื่นเร้า ใบหน้าสวยกดยัมมุปากดวงตาวาว
เขาจับท่อนเนื้ออุเตรงปากทางขึ้นแฉะ ออกแรงดันพรวดที่เดียวมิดด้าม
ไม่รีรออะไร เอวบางบดสะโพกควงคว้านภายใน เน้นทุกจุดที่จะทำให้ผู้รับ
รู้สึกดี

“อีก อ่า...” โซ่กัดฟันกรอด ๆ ไม่อยากส่งเสียงดัง

“ทำไมพี่ชอบกลืนเสียงจัง” โซ่ทิ้งตัวลงกอดร่างหนาขณะที่เอวยัง
ขอยใส่ไม่หยุด

“อือ...สะ...เสียงพี่ นะ...น่า...เกลียดอีก”

“ร้องมาเถอะครับจะได้ไม่อึดอัด” โซสอดนิ้วโป้งเข้ามุมปากคนพี่ให้เปิดกว้าง ออกแรงกระแทกกระทั้นสองสามที

“ฮะ ฮะ ฮ้า!” เสียงทุ้มหลุดครางอย่างช่วยไม่ได้เรียกความพึงพอใจจากฝ่ายรุก และโซคกระตุกตัวเกร็งปลายแก่นกายพุ่งน้ำสีขุ่นรดหน้าท้องตัวเอง

“รอผมด้วย อะ...อะ...” โซจับเอวหนากระดกเอวรัวยีก่อนจะแช่ค้ำนั่งปล่อยธารน้ำร้อนเข้าสู่ด้านในทุกหยาดหยด ถอนตัวออกมารวดเร็วจนเกิดเสียงดังเบ้าะตามด้วยน้ำสีขุ่นไหลย้อยออกมา โซคนนอนหอบสั๊กพักก่อนจะพลิกตัวควานหาฉนวนบุหรีจุตสุบ ส่วนโซทิ้งตัวลงนอน ใบหน้าสวยอึมเอมกับการได้มีเซ็กซ์มาหมาด ๆ

ไป ๆ มา ๆ เขากับพี่โซคคบกันมาเกือบเดือน เขาที่หาจังหวะตีตัวออกห่างยังไม่ได้ พยายามให้เหตุผลตัวเอง

ถ้าเขาชิง อีกฝ่ายอาจจะทำร้ายเขาก็ได้

ไม่ได้ถึงกับหลงพี่เขา แต่ว่ามีเซ็กซ์ด้วยมันรู้สึกดีเลยคิดว่าปล่อยไว้แบบนี้ก่อน

“หิวไหม?” โซคถามคนตัวเล็กพร้อมบีบฉนวนบุหรีที่ดูดเหลือก้นมน

“ยังครับ ว่าแต่พี่เหนียวตัวไหม ผมปล่อยข้างในหมดเลย”

“ไม่เป็นไรพี่ล้างได้” ใบหน้าหล่อยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ สีหน้าเปี่ยมสุข

“...” โซเพื่อนหน้าหนีไปทางอื่น ใบหน้าสวยรู้สึกเก๋อเงินพิกุล ร่างเพรียวเลื้อนตัวลงจากเตียง หยิบผ้าขนหนูพันเอว ดวงตาคู่สวยเหลือบมองอีกคนที่ขยับตัวลงตาม น้ำขาวชุ่มไหลย้อยเปื้อนท่อนขาแข็งแรง ใบหน้าขาวจั๊วะสีเลือด ภาพมันค่อนข้างคู่อิริติก

อ้าก! เขามาถึงจุดมองผู้ขายทรงโจรเช็กชีน่าขย่ำแล้วเหวอ

“วันนี้ไปเด็ดกันไหม” ร่างสูงใหญ่ดึงตัวโซแอลสวมกอด พอมีแฟน เขาก็อยากทำอะไรหลาย ๆ อย่าง กินข้าว ดูหนัง เดินเที่ยว ยิ่งได้ไปกับคนที่ชอบมันยังมีความสุขทวีคูณ

“ก็ได้นะพี่ วันนี้วันหยุด ไปยัดเส้นยืดสายบ้าง

“อืม ขอบคุณ” พี่โซคึกยิ้มกว้าง เป็นรอยยิ้มสดใสส่งไปยังดวงตาคมกริบ

.

.

.

พวกเราพากันมาเดินเล่นตามทางสาธารณะซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอยู่แล้วสำหรับสายชอบเดินแบบสตรีทฟู้ด สายตาผู้ชายหลายสิบคนเหลียวมอง โซแอลกันตลอดทางเดิน คนตัวเล็กใส่เสื้อสเวตเตอร์แขนยาวชมพูอ่อนขนาด โอเวอร์ไซส์ ด้านล่างเป็นกางเกงเดฟดำขายาว เพราะเป็นคนสวยยิ่งดูน่า ทะนุถนอม ในขณะที่โซคใส่เพียงเสื้อยืดคอกกลมสีขาวธรรมดาตามแบบหนุ่มเชอร์

“จิ” โซคจื๊ปากมองเหล่าผู้ชายที่จ้องแฟนเขาตาเป็นมัน พวกมัน สะดุ้งเฮือกรีบละสายตาหนีทันที

“พี่โซค ชื่ออะไรกัน” โซแอลดึงแขนคนพี่ให้เดินตาม แต่เหมือนจะ รีบไปหน่อยทำให้ตนนั้นชนเข้ากับกลุ่มผู้ชาย

ปึก!

“โอย!”

“อ้าวเฮ้ย เดินยังไงจะคนสวย” น้ำเสียงเหยิ่ม ๆ แชวโซแอล เอื้อมมือ จับปลายกางเกง โซคยกมือปิดมือคนไร้มารยาทออกทันที

“อย่ามายุ่ง!” โซคจ้องพวกมันเขม็งแววตาเอาเรื่อง และจำได้ว่า พวกมันคืออริเก่าที่ตนเคยยกพวกตีมันจนแพ้

“เฮ้ย ๆ ไอ้โชคนี่หว่า อย่าบอกนะว่าเมียมึง” ไอ้หัวโจกมองโชแอล ตั้งแต่หัวจรดเท้า ดวงตาวาววับ

“เสือก!” เขาตะคอกใส่หน้ามัน รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล

“โห ปากหมาเหมือนเดิม ดีเลย พวกกูขอคิดบัญชีมึงบ้าง ไม่มีพวกมึงก็หมาตัวนี้แหละ” พวกนักเลงหันไปมองหน้าพรรคพวกมันก่อนจะตะโกนออกคำสั่ง

“เฮ้ย กระทีบให้แม่งจมดินแล้วลากเมียมันมา เอาเว้ย!” เสียงของเหล่ากลุ่มนักเลงต่างถิ่น ตอนเขาไม่มีหนวด พวกมันก็จำไม่ได้ พอหนวดขึ้นแม่งตามมาคิดบัญชีเฉย

“โชหลบหลังพี่!” โชคดึงคนตัวเล็กให้ไปทางด้านหลัง ดวงตาคมแข็งกร้าว ตอนนี้สิ่งที่เขาควรทำคือต้องปกป้องแฟนตัวเองเยี่ยงชีวิต

“เอาเว้ย ๆ แหม โชว์เท่ต่อหน้าเมียไม่ดูตีนทางพวกกู อัก!” ไอ้อรืพูดไม่ทันจบ โชคพุ่งตัวปล่อยหมัดอัดมันก่อนทันที เขารัวหมัดใส่มันไม่ยั้งก่อนจะโดนถีบจนกลิ้ง ร่างหารีบพลิกตัวยันตัวขึ้นยืน

“ปล่อยผม! ปล่อย ไอ้พวกเลว!!!” เสียงโชแอลร้องลั่นเพราะโดนจับตัว เรียกสายตาให้โชคหันไปมองแฟน

“น้องโซ!” เขาเรียกคนตัวเล็กซึ่งตอนนี้ถูกอริจับลาก เขากัดฟันกรอด รีบวิ่งกระโดดถีบหลัง

พลัก!

“อยากตายกันนักโซไหม!” อารมณ์ของโซที่กำลังเดือดสุดขีด เขาแผ่รังสีอัลฟารุนแรงกดดันอริ มือหนาจับโซแอลเข้าหาตัวก่อนจะผลักคนตัวเล็กออกไปห่าง ๆ

“หนีไป ไม่ต้องห่วงพี่ ถึงตายพี่ก็ไม่ยอมให้เราเจ็บ” เขาบอกทิ้งท้ายก่อนมุ่นหน้าเข้าไปเตะต่อยอริ พยายามยื้อรั้งพวกมันให้นานที่สุด

“อีก...!” โซหลับตาปีกลั้นใจวิ่ง สิ่งแรกคือการวิ่งหาป้อมตำรวจที่ตนผ่านมาก่อนหน้านั้น ริมฝีปากอึดแน่น

เขาทำอะไรไม่ได้เลย เพราะเป็นโอเมก้าถึงได้อ่อนแอขนาดนี้

“พี่ตำรวจช่วยด้วย แเฮก ๆ ๆ” ร่างบางวิ่งหอบแทบขาดใจ ร่างกายสิ้นเทา เหนื่อยหายใจไม่ทันแต่ต้องกัดฟันพาตำรวจไปช่วยโซค เขาขึ้นรถตำรวจบอกทางเพียงไม่กี่นาที ภาพของพี่โซคกำลังถูกรุมอัดกับพื้นแต่เจ้าตัวก็สู้ไม่ไหว...

“หยุดเดี๋ยวนี้!!!” พี่ตำรวจรีบวิ่งเข้าไปล็อกพวกมันแยกห่าง โซแอล
 ดึงหาโซค จับคนตัวโตนอนขดกระอักออกมาเป็นเลือด พลันทำให้เลือดใน
 กายเขาเย็นเฉียบ

“พี่โซค! พี่!” โซแอลร้องเรียกอีกฝ่าย ใบหน้าโซคเขียวช้ำเป็นรอย
 ชกต่อย โซคยิ้มบาง ๆ ดึงคนตัวเล็กมากอดน้ำตาไหลเป็นทาง

“ดีจังที่ปกป้องเราไว้ได้...”

ตอนที่ 6

“โซค มึงเป็นไงบ้างวะ!” เสียงบรรดาเพื่อนเฮละโล บุกเข้ามาในห้องของโรงพยาบาล พวกมันมีสีหน้าตื่นตกใจมาก

“ยังไม่ตาย...” เขาตอบพวกมันที่ห้วงแบบโอเวอร์ เขาน่ะแข็งแรงจะตาย แค่นี้ไม่ตายหรอก

“ตำรวจเขาจับพวกมันไปแล้วครับ” โซแอลตอบแทนโซค สีหน้าคนตัวเล็กดูเป็นห่วงโซค ภาพตอนช่วยเขาสุดชีวิตยังคงติดตา

“ไหนมึงว่ามา ใครมันทำมึงเดียวพวกกูไปเอาคืนให้มึงเอง” ไอ้ฮอนกับไอ้เข้มตั้งทำนาก่อนใครเพื่อน

“ช่างเถอะ กูไม่อยากมีเรื่องกับใครแล้ววะ” โซ เขาสัญญากับคนตัวเล็กแล้วว่าเลิกเป็นนักเลง อยากให้โซแอลมั่นใจในตัวเขาว่าจะไม่ทำให้เดือดร้อน

“เฮ้!” พวกมันร้องผสานเสียง หลังจากนั้นร้องอ้อ พอเห็นโซแอลก็เข้าใจทันทีว่าทำไมเขาถึงไม่เอาเรื่องต่อ

“เคเพื่อน ญเข้าใจละ มึงเลิกญก็เลิก ญฟี่ไม่ญว้าเหว่วะ” ใ้แ่มพูด
กลัวเสียงหัวเราะ พวกมันอยู่กวนเขาพักใหญ่ เสียงดังโวยวายจนคุณพยาบาล
ต้องเข้ามาปรามให้ลดเสียงลง เพื่อน ๆ เขได้ถึงส่งบลงมาบ้าง

“ครับแม่ ผมอยู่โรงพยาบาลครับ” คนตัวเล็กกตรับสายจากผู้เป็น
แม่ซึ่งถามหาเจ้าตัวว่าอยู่ที่ไหน

“เปล่าครับ ผมไม่ได้เป็นอะไร พอดีมาเยี่ยมรุ่นพี่” โซแอลบอกคน
ปลายสายคำพูดแสนธรรมดา ทว่าคนฟังอย่างโซครูสึกจุกในอกแปลก ๆ

รุ่นพี่เหอ...ก็สมควร

น้องเขาคงไม่อยากให้ทางบ้านรู้ว่ามึแพนเป็นอันธพาลแบบเขา แถม
หน้าต่ายังเหมือนโจร

“แม่จะให้ผมซื้ออะไร อาจกลับช้าหน่อย”

“กลับเลยก็ได้นะไม่ต้องห่วงพี่” โซคพูดแทรกขึ้นมาเพื่อให้คนตัวเล็ก
สบายใจ อาการเขาไม่ได้หนักสาหัสปางตาย...แค่นี้ทนได้

“อ่า...จั้นเดียวผมไป” โซพยักหน้ารับ คุยกับแม่สักพักจึงวางสาย

“พี่โซคอยู่ได้แน่นะ?” หนูเมโอเม้าถามย้ำอีกทีเพื่อความแน่ใจ

“อืม ไปเถอะ มีพวกนี้อยู่กวนไม่เหงาหรอก” ใบหน้าเข้มยิ้มน้อย ๆ เพื่อคลายความกังวลจากอีกฝ่าย เขาอยู่ได้...

“เดี๋ยวพรุ่งนี้ผมจะรีบมาเยี่ยม”

“อ่า โซแอล เดี่ยวพี่ให้พวกไอ้เข้มไปส่งเราตรงรถแท็กซี่ละกัน พี่เป็นห่วงเรา” เขาหันไปมองเพื่อน พวกมันพยักหน้ารับรู้ กุสูกุจอพากันเดินตามคนน้อง เหลือเพียงแค่เขากับไอ้ฮอนอยู่โยงเฝ้าเขา

“เออโซค...” ฮอนเอ่ยเรียกคนบนเตียงซึ่งนอนเหม่อ ๆ พอแฟนมันคล้อยตูดหายไปสัักพัก

“อือ” เขาขานรับ มันจึงลุกจากโซฟามายืนข้าง ๆ เพียง

“โซค อย่าหาว่ากูเสียมและทำให้แตกแยกเลยนะ” ไอ้ฮอนเอ่ยขึ้นมา อาการมันเหมือนคนคันปากยุบยิบ ถ้าไม่ได้พูดคงได้ออกแตกตายกันไปข้าง

“มึงอยากทำอะไรก็ว่ามาเถอะ” เขากลอกตาไปมา รอฟังว่ามันจะพูดอะไร

“คือแบบนี้้องโซแอลมึงอะ ดูไม่ค่อยจะอะไรกับมึง เห็นมีแต่มึงที่ตามตูดน้องมันต้อย ๆ อย่างกับทาสรัก น้องมันชอบมึงบ้างรีเปล่าวะ?” ฮอน

โพล่งออกมาตามใจคิด เพราะเท่าที่สังเกตเห็นมีแต่เพื่อนเขานี้แหละโคตรจะ
เทคแคร์ โอ้ชะไม่มี

“นั่นสินะ” โชคพิมพ์เสียงเบา เขายิ้มเพื่อน ๆ รอยยิ้มไม่อาจส่งไป
ถึงดวงตา

“น้องเขาคงฝืนใจแต่สุดท้ายคงจะคบกับเขาเอง เพราะงั้นต้องยอมรับ
ตัวเอง”

“โชค...เอาจริงแสดก็ไม่ใช่คนที่ถูกรักอะ มึงอย่าเทใจให้มากนัก
กูไม่อยากเห็นมึงเป็นบ้าเป็นหลังเพราะความรัก”

“ไม่เป็นไรมึง ตอนนี้กูยังมีความสุขที่ได้อยู่กับน้องเขานะ...สักวันเขา
อาจชอบกูขึ้นมาสักนิดก็ได้” เขาปลอบใจตัวเองแบบลม ๆ แล้ง ๆ ในเมื่อเขา
ต้องการแบบนี้จะมานะอะไรได้

ดีกว่าไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง...

“มึงนี่ชอบเอาตัวเองไปเสี่ยงวะ ไม่เป็นไร เกิดน้องมันหักอกมึง
กูจะเลี้ยงเหล้าปลอบมึงยันสว่างเลย” มั่นว่าแกมประชด โผตัวเข้ากอด
เล่นเอาโคร่ำเพราะมันกอดแรงไปสะเทือนรอยข้ำ เขายกมือฟาดกลางหัว

หนึ่งที่ มั่นรื่องโอดโอยทำปากขมขมิบ สะบัดตูดกลับนั่งที่เช่นเดิม โชคสายหัว
หน่วย ๆ ดึงผ้าห่มคลุมตัวนอนหลับพักผ่อน

เป็นอีกหนึ่งวันที่ผ่านไป...

“กูเตือนมึงแล้วปะ คบกับนักเลงมันไม่ดี ตอนนั้นมึงรอดมาได้แล้ว
คราวต่อไปละ เกิดมีคู่อริพิชิตหาเรื่องอีกมึงจะเป็นยังไง” ไอ้เพี้ยกับไอ้เหนื่อ
มันบ่นเขายกใหญ่ เพราะพวกมันสงสัยช่วงที่เขาขอแยกตัวไปโรงพยาบาล
เยี่ยมพิชิต จนตอนนี้อาการพีแกดีขึ้น พอถามเขาจึงเล่าไป และก็นั่นแหละ
บ่นไม่หยุด

“พวกมึงก็เวอร์ มันไม่ได้ขนาดนั้น” เขาพูดแบบหน่วย ๆ

“มึงดูปกป้องพีแกพิกล อย่างบอกนะได้กันแล้ว” ไอ้เหนื่อพูดแทงใจดำ
โซแอลสลักน้ำลาย ไอ้รุนแรงรีบละล้าละลักตอบ

“ได้แต่ย่ำอะไร!”

“เหรวะ เห็นคบกันเดือนกว่า ยังไงมึงเซฟตัวเองบ้างระวังปอง”
เพื่อนมันพูดสีหน้าจริงจัง คนฟังยิ้มแห้ง จะบอกว่าเขาเป็นผัวมั่นคงฟังดู
ไม่เข้าท่า

“คุยไรกันน่าสนุก” เสียงทุ้มดังแทรกขึ้น ทั้งสามคนหันขวับมอง
ต้นเสียง หนุ่มอัลฟ่าหน้าหล่อเหลารุ่นพี่คอมพิวเตอร์กิจที่ใครต่าง ๆ ก็นับถือและ
หมายปอง

“พี่ภูมิ!” สามเสียงประสานกัน รุ่นพี่หัวเราะหึ ๆ ก่อนจะยื่นใบ
เอกสารให้โซแอล

“เราลืมหึงไวนะ เห็นชื่อเราเลยเก็บมาให้” ใบหน้าหล่อเหลายิ้ม
ละไม โซแอลมองภาพนั้นด้วยอาการเกือเขิน รับแผ่นเอกสาร ก้มหน้าจุก
ขยับปากพูดเสียงเบา

“ขอบคุณมากครับ”

“ไม่เป็นไร ก็เป็นรุ่นน้องน่ารักขนาดนี้” มือหนาวางบนศรีษะโซแอล
ยิเบา ๆ คนตัวเล็กใบหน้าضبสีเลือดอย่างไม่รู้ตัว

“พี่ไปนะ”

“ขอบคุณมากครับ” เพื่อนทั้งสองออกเสียงพร้อมกันดีด้าสุด ๆ

“พี่ภูมิน่ารักดี เป็นกันเองสุด ๆ” ไอ้เฟย์พูดเคลิ้ม ๆ พลังสะกิด
โซแอล

“มึงคิดดี ๆ ละกันว่ามึงจะเลิกชอบพี่เขาได้รึเปล่า”

“โซแอล”

“ฮะ!” โซแอลสะดุ้งโหยงเพราะถูกมือหนาวางบนไหล่บาง พบว่า
เป็นพี่โชคเดินมาจับ เพื่อนเขารีบสบปากสบคำ รวมทั้งเขาปรับสีหน้า
เรียบนิ่ง แม้ในใจจะแอบกระตักวูบว่าพี่แกจะได้ยินหรือว่าเห็นอะไร

“พี่มารับ” โชคยิ้มสดใส ท่าที่ไม่ได้มีอาการสงสัยอะไรเจ้าตัวแม้แต่
น้อย

“ผมเก็บของแป๊บ” โซรีบหยิบข้าวของใส่กระเป๋าเดินตามโชค
ตลอดทางเขาเหล่มองโชคซึ่งยังคงทำตัวตามปกติ เขาจึงพรัลมหายใจโล่งอก

คงไม่ได้ยินหรอก...

.

.

.

“เราจะกินขนมไหม?” โชคถามแฟนตนหลังจากที่พวกเราอาบน้ำ อาบทำกันได้สักพัก

“ยังไม่อยากกิน พี่มานั่งนี่สิ” หนู่มโอเมก้าตบมือรัว ๆ ตรงด้านหน้า ตน โชคทำตามคำสั่ง ทิ้งตัวนั่งลง ผมหางม้าเขาถูกโซรูดยางมัดผมออกปล่อย ให้อยาวสยาย ผมสีดำมันขลับพลี๊วไหวไม่ต่างจากภาพโฆษณาสาละผม

“พี่ผมสวยจัง ไว้ผมยาวขนาดนี้นานไหม?” มือเรียวสวยลูบสาย เส้นผมนุ่มนิ่มที่ยาวมากแต่มันไม่สกปรกเลย มันทั้งหอมและสะอาดมาก ๆ

“ไว้ช่วงมอปลายนะ พี่ชี้เกียจตัด” โชคตอบตามจริง เขาารู้สึกว่ามัน น่าเสียดายตลอดเวลาที่คิดจะตัดมัน พอเข้าโรงเรียนที่ไม่เคร่งกฎระเบียบ เขาจึงปล่อยยาว

“ผมยาวสีดำสวย...มีน้ำหนัก เป็นผมที่ดีมาก โชแอลชอบนะ” ตอบ ตามความจริง ค่อนข้างนับถือทั้งที่ไว้ผมยาวมากแต่กลับดูแลมันอย่างดี คนฟัง อ้าปากค้างใบหน้าเข้มขึ้นสี หัวใจเต้นแรงกับคำพูดอีกฝ่าย

ชอบนะ..

ให้ตายเถอะเขาจะไม่มีวันตัดมันออกแน่

“พี่โชค”

“หือ?” เสียงทุ้มขานรับในลำคอ เอี้ยวใบหน้านองคนน้องซึ่งดวงตา
วาววับเป็นประกาย

“ผมลักเปียได้ไหมอ่า” โซแอลกะพริบตาปริบ ๆ สีหน้าอ่อน ๆ
กระตุกหัวใจคนมองอย่างแรง เขาตอบรับคล้ายคนละเมอ

“เฮาสี”

“เย!” คนตัวเล็กยิ้มร่า รีบขยับตัวเข้าไปใกล้ มือเรียวสวยไม่ต่างจาก
ผู้หญิงง่วนกับการลักเปียให้คนพี่อย่างจริงจัง โซคกดยิ้มมุมปาก นั่งตัวตรงให้
คนด้านหลังถักได้ถนัด ๆ ความสุขเพียงเล็กน้อยแต่สามารถหล่อเลี้ยงหัวใจ
ผู้ชายที่ชื่อว่าโชคได้

โซแอลอยากจะทำอะไรเขายอมทั้งนั้น ขอแค่สักเสี้ยวหนึ่งได้ไหม

ช่วยมองพี่ในฐานะคนรักบ้าง...

ตอนที่ 7

“เรียบร้อย!” โซแอลยิ้มร่าหลังจากจัดการลักเปี่ยยาวทั้งสองข้างให้โซคเสร็จ เจ้าตัวทั้งตัวลงนอนกลิ้งไปมา คนที่มองอีกฝ่ายระคนเอ็นดูกับความน่ารักตุ๊กตัก คล้ายชิสุตัวเล็ก ๆ

“จะค้างที่นี่ไหม” โซคถามคนน้องเพราะตอนนี้มันเริ่มมืดลงมากทุกที

“มืดแล้วชี้เกียจกลับ เดี่ยวไลน์ไปบอกคนที่บ้านเอา” โซตอบเอื้อมมือหยิบสมาร์ตโฟน กดเข้าแอปพลิเคชันไลน์หาแชตของแม่ตน พิมพ์รายงานตัวเรียบร้อย วางโทรศัพท์ลงบนเตียง พอนึกได้ว่ามีขนมอยู่จึงเลื้อยลงจากเตียง แหวก ๆ ถุงขนมดูแล้วหยิบมากินหนึ่งชิ้น

“เดี๋ยวพี่เตรียมอ่างอาบน้ำอุ่น ๆ ให้เรานะ” โซคบอก ขยับตัวลุกยืนออกจากที่ตนนั่ง คนตัวเล็กนอนมองรุ่นพี่ตัวโตเดินไปมา มาอีกทีคือเรียกให้ตนไปอาบน้ำ พี่โซคดูแลและปรนนิบัติไม่ต่างจากเจ้าหญิง จะเรียกว่าถนอมเลยก็ได้

ตบ!

โซแอลกระโดดลงที่นอนนุ่มนิ่มอีกรอบ รู้สึกนอนสบายมาก ๆ จะว่าไปคอนโดพีโซคจัดว่าหรูระดับหนึ่ง อย่างน้อย ๆ คงแพงแหละ ข้าวของเครื่องใช้ครบวงจร

“พี บ้านพีรวยเหรอ?” โซแอลเท้าคางมองในท่านอนคว่ำ ดวงตากลมโตดูสนใจใคร่รู้

“ไม่หรอก”

“ไม่เชื่อดี ดูนังห้องนี่ก็แพงมากแน่ ๆ เด็กมหาลัยไม่น่ามีเงินมาอาศัยอยู่”

“พ่อกับแม่ส่งให้นะ พวกท่านแยกทางกันแต่ยังโอนเงินให้พีใช้” โซคบอกโซแอลแบบไม่มีปิดบังใด ๆ จะว่าเขาขาดความอบอุ่นก็ได้ ตั้งแต่พวกท่านเลิกกันตอนเขาอายุสิบห้า โซคไม่เคยเห็นหน้าพ่อแม่อีกเลย มีเพียงโอนเงินเข้าบัญชีในทุกเดือน

มีพ่อแม่ก็เหมือนไม่มีนั่นแหละ...

“พวกท่านคงรักพี”

“เขาก็แค่ทำตามหน้าที่พ่อแม่ ถ้าไม่มีพี่พวกท่านคงจะดีกว่านี้”
โซคยิ้มเนือย ๆ อันที่จริงเขาเคยเป็นเด็กว่านอนสอนง่ายกว่านี้แต่ผันตัวเป็น
อันธพาลเพราะความน้อยใจส่วนนี้

ยอมรับว่าเรียกร้องความสนใจ แต่นั่นแหละ ไม่มีผลอะไรเหมือนเดิม

“พี่คิดแง่ลบจัง ถ้าเขาไม่อยากมีพี่ พี่คงไม่โตมาขนาดนี้ แม้พวกท่าน
อาจเลิกกันจากความไม่เข้าใจแต่เขาไม่ได้ถึงกับทิ้งขว้างนี่นา บางคนพ่อแม่
ไม่สนก็คือไม่สน ใช้ชีวิตลำบากกว่าพี่เยอะ ทำไมพี่ไม่ลองคุยกับพวกท่านดู
มีอะไรไม่พูดกันมันก็อึดอัดอยู่แบบนี้” โซแอลจ้อยาวเหยียด มือเรียวยกขึ้น
เสยผมหน้าม้าสีดำสลับกับมีไฮไลต์ขาวประปราย มีท่าทีที่ดูชั่วร้ายโผล่มา
แวบหนึ่งในสายตาโซค

รู้สึกโซแอลหล่อขึ้นมาพิกล

“อืม...พี่จะคิดดู” โชคยิ้มกว้าง รอยยิ้มสว่างสดใสที่ส่งไปถึงดวงตา
คม ความอ่อนนุ่มละมุนละไมส่งตรงถึงคนมองอย่างโชแอล พลันความ
อ่อนหวานแทรกขึ้นมาแปลก ๆ

จู่ ๆ ก็ยากกอดพี่แกขึ้นมาเฉย

“นอนเถอะ เรามีเรียนเช้านี้” โชคเอี้ยวตัวกดปิดโคมไฟสีส้มอ่อน
เหลือเพียงความมืดเงาราง ๆ ร่างหนาทั้งตัวลงนอน เตรียมจะหลับตรงกันข้าม
กับโชแอลซึ่งดูนอนอยู่ไม่สุข ร่างเพรียวขยับไปมาหลายที มันข่มตานอนไม่ลง
เขาหยัดตัวลุกขึ้นนั่ง เอื้อมมือเปิดโคมไฟเล็ก แสงไฟอ่อน ๆ สว่างวาบปลุกโชค
ที่กำลังเคลิ้มเปิดเปลือกตาขึ้น

“มีอะไรเหรอ?” โชคเอ่ยถาม ขยับตัวนั่งตามโชแอล ใบหน้าสวย
จ้องเขาเขม็ง ใบหน้าขึ้นสีแดงจาง ๆ โชคสะกดกลิ่นความอายของตนขยับปาก
ร้องขอคนพี่

“พี่ มีเซ็กซ์กันนะ” โชแอลสะกิดคนพี่ด้วยท่าที่ติดเคอะเขิน ปกติเขา
ไม่ค่อยได้ชวนโชคสักเท่าไร ส่วนมากโชคจะเป็นฝ่ายเริ่มแต่วันนี้อยากเป็น
ฝ่ายเริ่มบ้าง ถึงยังไงเขาก็เป็นฝ่ายรุกควรบุกบ้างไรบ้าง แน่แน่นอนว่าอีกฝ่าย
มองเขาตาโต ดูอึ้ง ๆ ริมฝีปากแห้งผากเม้มแน่นพยักหน้ารับ ร่างสูงใหญ่ลุกขึ้น

นั่ง ถอดเสื้อของตนออกเผยให้เห็นมัดกล้ามเนื้อสวยงามไม่ต่างจากนายแบบ
หน้าอกแน่น ๆ นั่นดูก็ครั้งมันช่างน่าปีบเคঁนเสมอ...

“อยากจะเอาไฟไปต้มน้ำทำแกงอะไรพื้ก็ยอมทั้งนั้น” โซคจับข้อเท้า
เรียวสวย โนมโบหน้ากดจูบปลายเท้าโซแอล สายตาคมสะท้อนชัดเจนว่า
หลงใหลคนตรงหน้า โซแอลเบือนหน้าหนีไปด้านข้าง อาการใจสั่นแปลก ๆ
ที่ไม่ควรเกิดขึ้น

อาจจะเพราะถูกปรนนิบัติราวกับเขาเป็นเจ้าหญิง

แต่สุดท้ายเขายังคงชอบพื้ญมอยู่ดี

เพราะใกล้ชิดกันมาตลอด อาจจะมีบ้างที่หวั่นไหว พอคบดูก็ไม่ได้
เลวร้ายอย่างที่คิด

รู้สึกดีแต่ยังไม่ใช้ความรัก

“อีก” โซแอลเม้มริมฝีปากยามริมฝากไล่จูบขึ้นตามขาตน ท่าที่
ยอมสยบต่อคนตัวเล็กทุกอย่างไม่มีเงื่อนไขใด ๆ โซเอี่ยมสองมือจับแก้มคนพื้ให้
เชิดขึ้นมารับจูบแสนหอมหวานมอมเมาอีกฝ่ายให้ลุ่มหลงสลักลิกลงในใจมาก

ขึ้นเรื่อย ๆ เสื้อผ้าโซแอลปลดออกจากร่างกายที่ละชิ้นเผยผิวขาวเนียน
ละเอียดยิบหน้าสวยเชิดขึ้นปล่อยให้โซคได้สัมผัสความนุ่มนวลของร่างกายตน

“สวย” โซคพูดออกมาตามหัวใจตน ยิ่งได้สัมผัสยิ่งรักยิ่งหลงมาก

“โอเมก้ามันก็มักจะสวยทั้งนั้นแหละพี่” โซแอลว่าซ้ำ ๆ โซคโคลงหัว
เบา ๆ เอื้อมนิ้วมือจับปลายหางให้หันตรงหน้าเขา

“เราสวยที่สุดในสายตาพี่” คำพูดตรง ๆ ทว่ากลับเรียกรอยยิ้มของ
โซแอล

.
. .
.

“ทำโซค ถักเปียมาเป็นสาวน้อยเลยนะมึง” แก๊งเพื่อนมันแซวเขาเมื่อ
เห็นเขาเดินเข้าห้องเรียนของปีสาม ตลอดทางเดินมีแต่สายตาคนอื่นมองเขา
แม้จะมองแบบกลัว ๆ ก็ตาม บางคนแหม่งก็กลั่นซ้ำ คงจะตลกที่คนหน้า
แบบโจรถักเปีย แต่เขาไม่สนใจหรอก เมื่อวานเขาไม่ได้สระผมเพราะ
เสียดายเปียที่แพนถักให้ เลยกะทิ้งไว้สักวันค่อยแก้สระทีหลัง

“แฟนทำให้” โชคคุยโอ๊ะ มือหนาจับหางเปียโซว์เพื่อน พวกมันต่างพากันเบ้าปากหมั่นไส้เขายกใหญ่

“จ๊า...พ่อคนคลั่งรัก”

“น้องโซมันใช้น้ำมันพรายยี่ห้อไหนวะ เล่นเพื่อนกูหลงแบบไม่ลืมหูลืมตา” ฮอนว่าแถมประชด

“น้องเขาอยู่เฉย ๆ กูก็หลงจะตายแล้ว” โชคพูดแบบไม่ต้องคิด พวกมันพากันร้องอี๋ก่อนจะหัวเราะออกมา

“เอา...เอาที่มึงสบายใจเลยเพื่อน มาจ๊ะแม่สาวน้อยพจมาน มานั่งกับชายกลางหน่อยเร็ววว” ไอ้กิมใช้มือตบตักตัวเองรัว ๆ เรียกเขาแบบยั่วตีนสุด เขาจึงสมนาคุณมัน กระโดดนั่งทับมันเต็มแรง แน่นอนมันหน้าดำหน้าเขียวเพราะว่าตัวเขาหนัก

“แอ็ก! ไอ้สัน ไอ้วัน ไอ้เข้ม ไอ้ฮอน ซอยข่อยแห่น” ไอ้กิมร้องโอดโอยแก้งเพื่อนพากันหัวเราะลั่น ซ้าพวกมันยังกรูเข้ามาทับพวกเขาให้หนักกว่าเดิม

“ฮ้าวว...” โซแอลหาวปากกว้างเนื่องจากเมื่อวานเขาอยู่ค้างกับพีโซคแถมยังทำกิจกรรมบนเตียง ทำเอาร่างกายเพลียระดับนั่งที่ตนเป็นคนทำ ทว่าพีโซคที่รับเขาอย่างหนักหน่วงดูแข็งแรง

“มึงไปทำอะไรไม่หลับไม่นอนหิมน” ไอ้เพย์มันเอ่ยทักโซแอล คนตัวเล็กหันขวับมองเพื่อนตน ช่วงนี้ขยันจับตาเขาเสียจริง

“หรือว่าพีโซคบังคับกดมึงลงเตียง” เหนือส่าทับเพย์อีกที สีหน้าพวกมันคือลุ้นอะไรสักอย่าง

“กดหาไร มึงก็มองเขาในแง่ร้ายไป” เขาออกปากปกป้องพีโซค เพราะพีโซคถ้าตัดเรื่องนักเลงออกพีแกก็อยู่นะ ดีในระดับนั่งเลยก็ว่าได้ สำหรับคนอื่นเขาไม่รู้ แต่กับเขาพีโซคดีมาก

“แม่ง มึงโดนน้ำมันพรายปะ” พวกมันยังคงสงสัยไม่เลิก ใบหน้าสวยส่ายหัวหน่าย รีบจ้ำเท้าเร่งเข้าตึกคณะของตน

“โซแอล” เสียงทุ้มของพีภูมิยื่นโบกมือเรียกเขาตรงหน้าคณะเจ้าของชื่อขึ้นไใส่ตัวเองเดินไปหาแบบงง ๆ

“มีอะไรครับ?”

“คือทางคณะกรรมการของสภานิสิตอยากได้สมาชิกรุ่นน้องมาเพิ่ม เราสนใจไหม?” ใบหน้าหล่อจัดส่งยิ้มละมุน

“ผมว่าคงไม่เหมาะ” โซแอลยิ้มแห้ง ๆ ส่วนเพื่อนเขาที่ตามหลังมา สะกิดหลังเขายกใหญ่เป็นเชิงให้ตนตกลง

“อ้าว ทำไมล่ะ? เราเก่งจะตาย”

“ผมไม่อยากอยู่เย็นครับ พอดีแฟนมารับ” เขาบอกไปตามตรง งานสภามันค่อนข้างเยอะ ต้องอยู่เย็นมาก ๆ เขาไม่อยากเห็นใบหน้าผิดหวังจากโซคัสกเท่าไร จริงอยู่เขาชอบฟีญมิ แต่คนที่คบด้วยคือฟีโซค

“เฮ้ะ แฟน” ฟีญมิทวนคำสีหน้าดูอึ้ง ๆ เพื่อนเขาอีกสองคนอ้าปากพะงาบ ๆ

“ครับ แฟนผมมารับทุกวัน คงจะเป็นไม่ได้”

“งะ จั๊นเหร่อ ไม่เป็นไรเดี๋ยวกูไปถามคนอื่นดู” ญมียิ้มแห้ง ๆ หมุนตัวกลับเข้าคณะ โซแอลถอนหายใจเฮือกหนึ่ง

“เชี่ยโซ นี่มันโอกาสดีมากนะมึง ได้อยู่ใกล้คนที่ชอบ”

“เออ ฟีญมิเขาก็ดูสนใจมึงอยู่”

“แล้วไง ญมียแฟนแล้ว”

“มีได้ก็เลิกได้ปะ คนที่ใช่กับคนที่ชอบมันต่างกันนา”

“พอ ๆ พวกมึงนี่ๆให้ร้าวฉานอยู่ได้” เขาเท้าเอวตวัดสายตามองเพื่อนแบบดู ๆ พวกมันจึงยอมสงบปากสงบคำ

ตอนนี้เขายังไม่มีความคิดที่จะเลิกกับพีโซค คบไปเรื่อย ๆ ก็ไม่ได้เสียหายอะไร

ใช่ ไม่ได้เสียหายมากมายสักหน่อย อีกอย่าง พีโซคเป็นฝ่ายขอเขาเป็นแฟนเองด้วย ถ้านาน ๆ ไปมันไปด้วยกันไม่รอดจริง ๆ ค่อยว่ากันอีกที

ตอนที่ 8

“เหนื่อยวะ” โชคยกมือบีบต้นคอตัวเองเล็กน้อย เนื่องจากนั่งหลัง
ขดหลังแข็งตัดโมเกอบทั้งวัน ไอ้ฮอนมันเดินมาเย็นขวดน้ำให้เจ้าตัว ก่อนจะ
หย่อนตัวนั่งข้าง ๆ

“พักหน่อยมึง” ฮอนยกมือนวดต้นคอเพื่อนเบา ๆ

“อ้อ...กูว่าจะพักอยู่” เขาหยิบขวดน้ำจากฮอนดื่มอีกใหญ่ คอแห้ง
พอสมควร

“พวกไอ้เข้มแม่งก็หายหัวไปไหนกันหมด บอกจะไปหาเสียบึงรีแม่ง
ไปหลีสาววะ” ไอ้ฮอนตอบเข้าคุณเฉียวทีเล่นทีจริงก่อนจะหยิบโทรศัพท์โทรจิก
ตามพวกมัน

“เอาน่า ก็ยังไม่ได้หิวมากมาย” โชคทิ้งตัวลงนอนในโกดัง เนื้อตัว
เลอะไปทั้งตัวเพิ่มความดูซกมกขึ้นมาเป็นเท่าตัว

“เฮ้ ๆ มึง เตียวผมแสนรักมึงเลอะหมด” ไอ้ฮอนว่าพลาสางผม
เพื่อนเล่นม่วน ๆ ตามนิ้วมือตน ความนุ่มนวลและลื่นของเส้นผมสุขภาพดียิ่ง
ทำให้เล่นได้เพลิน ๆ

“เตียวค่อยสระนะ มึงก็นอนดีไม่ปวดหลังรีง”

เขาเงยหน้าเรียกเพื่อนสนิท เอานี้จิ้มข้าง ๆ ตัว

“เออ ๆ” ฮอนทิ้งตัวนอน เขาดีงปลายผมหางม้าโซคมืดมน กลิ่นผมเพื่อนเขามันหอมเป็นเอกลักษณ์ ฮอนมักดมเป็นประจำจนโซคชินกับมันไปแล้ว

“มึงนี่เห็นอย่างนี้รักผมน่าดู กลิ่นหอมสัส ๆ”

“ไว้ผมยาวมันต้องสะอาดดี บำรุงด้วยอะไรด้วย ตอนมึงยุให้กูตัดผมยังแอบเคือง”

“กูแค่หย่เล่นไง แต่หมวดอะกูพูดจริง แล้วทำไมกลับมาไว้แบบเดิม” อันนี้คือข้องใจจริง ๆ มันหล่มาสองอาทิตย์สาวรุ่นตรึม พอมีหมวดสาว ๆ หายแถมยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนเดียวกัน แหม ไอ้โซคมันเป็นซูเปอร์แมนรู้ใจ โทนหมวดแล้วคนจำไม่ได้

“น้องโซให้ไว้นะ บอกไว้กันพวกม่าวอแว” โซคตอบตามจริงไม่คิดอะไรมากมาย ในทางกลับกันฮอนเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยพึมพำเสียงแผ่วเบา

“หวงก้างซัด ๆ”

“มึงว่าไงนะ” โซคกระดกหัวขึ้นถามเพื่อน ไอ้ฮอนส่ายหัวเล็กน้อย

“กูแค่บ่นหิว ไอ้เข็มเมื่อไหร่จะมา”

“พวก กูมาแล้วจ้า คิดถึงกันละซี่~~~” ไอ้เพื่อนสี่หน่อโผล่หัวเข้ามา พร้อมเสปียงเต็มมือ ฮอนลุกขึ้นไปแย่งของกินทันที

“สัส หิวไส้จะขาด” เขาหยิบไส้กรออกร้อน ๆ โยนให้โชคก่อนจะจัดการหยิบของตนมากินต่อ จากนั้นมหกรรมแย่งของกินก็เริ่มขึ้นอย่างดุเดือด

หลายวันผ่านไป...

“กูไม่อยากเชื่อเลยว่ามึงจะคบกับพี่โชคได้โดยไม่โดนทำอะไร”

“กูก็ปกติของกูแบบนี้แหละ” โชคแอลพุดกับเพื่อนที่ดูเป็นห่วงและระแวงโชค เขาเข้าใจพวกมันแต่ก็อยากให้อ้างใจไว้บ้าง

“คบกันเขาก็ดี ถ้าวันไหนเลิกกันมึงจะโดนจ้วงไหมวะกูกลัวใจ” ไอ้เพย์ทำหน้าสยดสยอง

“ไร้สาระมึงอะ นู่น งานกลุ่มอะถึงไหนแล้ว”

“โห่ กูแรงอยู่นะ” เพย์แบ่ปาก มือเรียวกดแป้นพิมพ์โน้ตบุ๊กหันมาสนใจกับงานของตัวเองต่อ ในช่วงเที่ยงรายงานค่อนข้างหนัก ทำให้ต้องใช้เวลาช่วงพักกลางวันทำงานในห้อง โชคแอลขยับตัวลุกยืนยืดเส้นยืดสาย

“ส่วนของกูเสร็จแล้ว กูจะไปหาไรกินหน่อย”

“เออ ๆ ซื้อไรมาเพื่อพวกกูด้วย” พวกมันสองคนพยักหน้าเออออ ตั้งหน้าตั้งตาทำงานต่อ โซแอลหยิบโทรศัพท์ดูแอปพลิเคชันไลน์ ปกติโซคจะไลน์มาชวนเขากินข้าวช่วงนี้ แต่นี่เลยมาหลายนาทีแล้วไม่เห็นชวนเลย

ไปดูหน่อยละกัน...

“นี่พี่จะหาเรื่องพี่รันแฟนผมหรือ?” น้ำเสียงดุดันของเท็นจ้องหน้าโซคเขม็ง แม้อีกคนจะมีใบหน้าสวยราวกับนางฟ้า ทว่าความน่ากลัวสวนทางกันมาก ทั้งที่เขาตัวสูงใหญ่แต่น้องเท็นส่วนสูงกินขาดมาก ทำเขารู้สึกเตี้ยได้เหมือนกัน พอดีเขาตั้งใจจะไปชวนโซแอลมากินข้าวด้วยกันที่ร้านซุ่มซ่ามเดินชนการ์นต์เมียน้องเท็นเข้าจัง ๆ จนเจ้าตัวลั่นกันกระแทกพื้น

“พี่ไม่ได้ตั้งใจ” เขาตอบตามจริง แต่ดูหน้าเท็นไม่ค่อยเชื่อเพราะเมื่อก่อนเคยมีคดีกับรุ่นน้องอย่างรัน

“เห็น อันนี้พี่ซุ่มซำเองจริง ๆ” รันดังชายเสื้อแฟนร้ว ๆ ตัวเขาไม่หันมองเอง เซ่อซ่าไปชนอีกฝ่าย

“...” หนุ่มฮีนิกมาเดินก้าวขาย่างสามขุม (?) ดวงตาสีทองจ้องลึกเข้าไปในนัยน์ตาโชค แผ่ความกดดัน โชคกลืนน้ำลาย เหงื่อไหลซึมทั่วแผ่นหลัง ปลายคางถูกมือเรียวยาวจับเชิดขึ้นประสานดวงตา

เขาเหมือนตัวหืดเหลือแค่สองเซ็นเลยแฮะ

“ผมจะเชื่อละกันว่าพี่ไม่ได้หาเรื่องพี่รัน”

“พี่โชค!” เสียงติดไปทางเล็กแหลมชนิด ๆ ตะโกนเรียกเจ้าของช้อลันโรงอาหาร โชครีบหันหน้าไปมองต้นเสียง พบว่าโชแอลเดินดิ่งเข้ามาหา ใบหน้าสวยดูเหวี่ยงสุด ๆ ก่อนจะคว่ำแขนโชคให้เดินตามตน

“ผมหิวข้าว!” โชบอกคนพี่ ดวงตาคู่สวยมองค้อนเห็น สีหน้าบ่งบอกไม่พอใจสุด ๆ เห็นส่งยิ้มหวานให้คนตัวเล็กพอคาดเดาเลา ๆ ได้ว่าทั้งคู่เป็นอะไรกัน หนุ่มฮีนิกมาवादแขนกอดคอแฟนตนก่อนจะโน้มใบหน้าหอมแก้มการันต์โชว์กลางโรงอาหาร

“เห็น!” แน่นอนว่าแฟนเขาโวยวายยกใหญ่ หน้าแดงจัดจนเดินหนีไปอีกทาง

“รอมมด้วยพี่รัน” เห็นหัวเราะเดินตามแฟนตนอย่างใจเย็น

“น้องโซ ร้านข้าวอยู่ทางนี้” โซเรียกโซแอลที่เดินเลยร้านข้าวไปหลายร้านแล้ว

“ไม่อยากกินในโรงอาหาร” โซบอกอีกฝ่ายติดหงุดหงิด ทั้งที่ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองหงุดหงิดอะไร

“จ้ะไปกินข้างนอกกัน” ใบหน้าหล่อฉีกยิ้มกว้างเปลี่ยนมาเป็นฝ่ายเดินตามคนน้อง พวกกันไปยังโรงจอดรถของมหาลัย โซเปิดประตูให้อีกฝ่ายขึ้นนั่งด้านข้างคนขับ เขาเดินอ้อมไปอีกฝั่ง กดสตาร์ทรถเปิดแอร์เพราะกลัวโซแอลจะร้อน

“เราอยากกินร้านไหนล่ะ?”

“ได้หมด” เขาตอบเสียงขึ้นจมูก

“หิวมากเธอ” โซถาม เข้าใจว่าโซแอลอาจโมโหหิว

“เปล่า คนเมื่อกี้สวยเนอะ” โซว่าลอย ๆ ค่อนข้างคันยุบยิบในใจ ภาพที่พี่โซคโดนใครสักคนจับคาง...

“อืม...สวย ก็เขาเป็นดาวเด่นมหาลัย เราไม่รู้จักเธอ?”

“ไม่อะ”

“อ่า...แต่โซแอลสวยกว่าอยู่แล้ว” โซคยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ พอเห็นท่าที่โซแอลเหมือนจะหึง มันชวนใจฟูพิกล

อยากรู้อยากถามดู...

“เราเริ่มรู้สึกชอบพี่ขึ้นมาบ้างรึยัง?” โซคเกริ่นถามอีกฝ่าย คำถามง่าย ๆ ที่ดูไม่ได้มีอะไรมากมาย แต่ไม่รู้ทำไมสำหรับหลาย ๆ คนบางทีมันยากจะให้คำตอบและความชัดเจน โซแอลยิ้มนิ่ง คิ้วเรียวขมวดเล็กน้อย พยายามหลีกเลี่ยงสายตาโซคซึ่งมองตนแบบลุ่นเอาคำตอบสุด ๆ

“ก็ไม่ได้เกลียด” โซแอลเลือกคำตอบที่เซฟที่สุดให้โซคฟัง เห็นได้ชัดว่าหนุ่มอัลฟานิ่งงันในคำตอบตน

“ไม่ได้เกลียดสินะ” ใบหน้าโซคจ้อยเล็กน้อยก่อนจะรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติ เขาส่งยิ้มแสนฝืดเฟื่อนให้โซแอล

เท่านี้ก็น่าจะพอแล้ว แค่มิโดนเกลียดและยังเป็นแฟนกันอยู่ อย่าหวังอะไรมากมายนัก

“พี่ชอบเรามากนะ”

“...” ใบหน้าสวยรีบเพื่อนใบหน้าหลบไปอีกทาง เขารู้สึกจุกที่อกแปลก ๆ ยิ่งเห็นสายตาเศร้า รอยยิ้มแสนฝืดเฟื่อน

ไม่ใช่ความผิดเขาสักหน่อย ก็อยากถามเอง

“โซแอล พรุ่งนี้วันเกิดพี่ พี่อยากชวนเราไปดูหนังนะได้ไหม?” โซคเปลี่ยนเรื่องคุยทันทีเพราะไม่อยากเคঁ้นอะไรจากคนตัวเล็ก แม่ล็ก ๆ ในใจเขาหวังผลในคำตอบที่ตนต้องการก็ตามแต่

“อ่า... ได้สิเดี๋ยวผมทำขนมเค้กให้พี่”

“จะ... จริงเหรอ!” โซคตาโต ดวงตาคมเป็นประกายวาววับ ไม่หลงเหลือสายตาเศร้า ๆ อีกต่อไป พลอยทำให้โซโล่งใจไปด้วย

“ไม่รับประกันรสชาตินะ” เขาบอกซ้ำ ๆ

“พิกินได้หมด ต่อให้ไหม้ก็จะกิน” สีหน้าโซคดูจริงจังขึ้นมาจนน่าขัน โซแอลเอื้อมมือดึงแขนโซคให้หน้าเข้ามาใกล้ ๆ ตน คนสวยขยับพลิกตัวขึ้นคร่อมบนตักคนพี่ มือเรียวยาววาดทางด้านหลังรูดย่างมัดผมโซคออก เขาชอบตอนโซคปล่อยผม มันดูมีเสน่ห์และเซ็กซี่ขึ้นมา

“จูบไหม” โซแอลแตะปลายนิ้วที่ปากนุ่มนวลสวดยิ้มของตน โซคมองตาปรอย เขาพยักหน้าเบา ๆ คนตัวเล็กจึงโน้มใบหน้าบดจูบกลับปากแห้ง

ผาก ไส้ปลายลื่นตามรอยก่อนจะแทรกเข้าโพรงปากอุ่น การจูบร้อนแรง
ตามลำดับ โชคแทบละลาย รสจูบแสนหวานหลอมให้เจ้าตัวลุ่มหลง...

จนกลัวว่าถ้าวันหนึ่งมันพังขึ้นมาจะทนรับมันได้ไหม แต่ถึงกระนั้น
ก็ขอเสี่ยงทำมันต่อไป...